

Project Room

Lönnrotinkatu 35

- 20 Héta Bilaletdin
- 21 Maaria Jokimies
- 22 Topi Juntunen
- 23 Val Smets
- 24 Emilia Tanner
- 25 Risako Yamanoi

Exhibition Laboratory

Merimiehenkatu 36 B

- 28 Sampo Aatos
- 29 Kaija Hinkula
- 30 Tuomas Holst
- 31 Hanna Kanto
- 32 Teresa Kari
- 33 Reetta Koskinen
- 34 Eva Lamppu
- 35 Aino Lintunen
- 36 Sari Majander
- 37 Rosaliina Paavilainen
- 38 Jaakko Pietiläinen
- 39 Salome Rajanti
- 40 Mia Saharla
- 41 Sandra Schneider
- 42 Lauri Tainen

Exhibition Laboratory

Merimiehenkatu 36 C

- 46 Henna Aho
- 47 Inka Bell
- 48 Anna Broms
- 49 Laura Dahlberg
- 50 Ida Sofia Fleming
- 51 Venla Helenius
- 52 Verna Joki
- 53 Aura Kotkavirta
- 54 Iisa Lëpistö
- 55 Emma Luukkala
- 56 Maisa Majakka
- 57 Inga Meldere
- 58 Emma Nurminen
- 59 Sampsa Pirtola
- 60 Iiri Poteri
- 61 Toni Vallasjoki
- 62 Timo Viialainen
- 63 Sakari Vinko

Kuvan Kevät 2020

Taideyliopiston
Kuvataideakatemia
maisterinäyttely

MFA Degree Show
of Uniarts Helsinki's
Academy of Fine Arts

10.10.-8.11.2020

TAIDE-
YLIOPISTO
X KUVATAIDEAKATEMIA

Kuvan Kevät -maisterinäyttelyyn osallistuu tänä vuonna 39 valmistuvaa taiteilijaa Kuvataideakatemia neljältä opetusalueelta: kuvanveisto, maalaustaide, taidegrafiikka ja tila-aikataiteet.

Kuvan Kevät valtaa lokakuussa Kuvataideakatemia näyttelytilat Exhibition Laboratoryn ja Project Roomin sekä väliaikaisen näyttelytilan Exhibition Laboratoryn naapurissa.

Aiempien vuosien tapaan näyttelyn teema on vapaa. Vuonna 2020 Kuvan Kevään näyttelyarkkitehtuurista vastaa Kuvataideakatemia näyttelysuunnittelun ja tilallisuuden lehtori Sakari Tervo.

The Kuvan Kevät degree show presents works by 39 artists who are about to graduate from the Academy of Fine Arts. The graduating artists represent the four subject areas of the Academy: sculpture, painting, printmaking, and time and space arts.

Kuvan Kevät is organised in October, and it will take over the two gallery spaces of the Academy of Fine Arts, the Exhibition Laboratory and the Project Room. The event will also spread into a temporary exhibition space next door to the Exhibition Laboratory.

As in previous years, the exhibition does not have a specific theme. The exhibition architecture is designed by Sakari Tervo, Lecturer in Exhibition Studies and Spatiality at the Academy of Fine Arts.

SISÄLTÖ / CONTENTS

(6-7)

Sakari Tervo:
Näyttely sittenkin
An exhibition after all

(8-11)

Sanna Lipponen:
Ajasta ja ihmettelystä,
kesken kaiken
On time and wondering,
in the middle of everything

(12-17)

Annu Vertanen:
Olet nyt tässä
Now you are here

(20-25)

Project Room
Lönnrotinkatu 35

Heta Bilaletdin, Maaria Jokimies,
Topi Juntunen, Val Smets,
Emilia Tanner, Risako Yamanoi

(28-42)

Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 B

Sampo Aatos, Kaija Hinkula,
Tuomas Holst, Hanna Kanto,
Teresa Kari, Reetta Koskinen,
Eva Lamppu, Aino Lintunen,
Sari Majander, Rosaliina
Paavilainen, Jaakko Pietiläinen,
Salome Rajanti, Mia Saharla,
Sandra Schneider, Lauri Tiainen

(46-61)

Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 C

Henna Aho, Inka Bell,
Anna Broms, Laura Dahlberg,
Ida Sofia Fleming, Venla Helenius,
Verna Joki, Aura Kotkavirta,
Iisa Lepistö, Emma Luukkala,
Maisa Majakka, Inga Meldere,
Emma Nurminen, Sampsa
Pirtola, Iiri Poteri, Toni Vallasjoki,
Timo Viialainen, Sakari Vinko

Näyttely sittenkin

Tämä johdanto oli jo kertaalleen valmiina. Olin kirjoittanut Kuvan Kevästä, sen teemattomuudesta. Kannustanut antautumaan teoksille omina kokonaisuuksinaan, välttämään yhteisen narratiivin luomista. Olemaan altis, haavoittuva ja herkkä. Olen yhä samaa mieltä, mutta suositukseni on saanut toisenlaisen merkityksen. Siinä missä kirjoitin taiteen vastaanotamisesta, tulimme yllättäen tietoiseksi kehomme hauraudesta. Riitti, että yksi virus mutatoitui ja lähti leviämään, jotta arki ympäri maailmaa muuttui. Meistä kaikista tuli haavoittuvaisia.

Pandemia toi esille, miten paljon arjeksi mielletty perustuu huomaamattomille käytännöille ja oletamuksille. Niin sanottu normaali tuli näkyväksi, kun liikkuvuutta, kokoontumisia, opiskelua ja työskentelyä rajoitettiin. Mutta yhtä normaalia ei ole olemassakaan. Toisen arki on toisen juhla tai painajainen. Saatamme jakaa ovenkahvan tai työpaikan, mutta elää tyystin eri todellisuuksissa. Myös epätasa-arvo tuli julki.

Korona laittoi yhtä lailla Kuvan Kevään uusiksi. Päätös näyttelyn siirrosta lokakuulle tehtiin keskellä syvintä poikkeusaikaa, jolloin kokoontumiset nähtiin turvallisuusriskeinä. Koulun tilat oli suljettu, eivätkä opiskelijat voineet työskennellä. Uusi näyttelyaika antoi toivoa, että poikkeusolot eivät jatku loputtomiin.

Ilman koronaakin Kuvan Kevät on omalaatuinen näyttely. Siihen osallistuu keskenään hyvin erilaisia taiteilijoita teoksillaan, joita ei muuten nähtäisi samassa tilassa. Näyttelyn moniäänisyys on sen suurin anti. On siis parempi kysyä kuin olettaa, olla kiinnostunut ja avoin. Ymmärtää, että yhteinen narratiivi sulkee ulkopuolelleen jotain huomaamatonta.

Olen saanut työskennellä näiden opiskelijoiden kanssa näinä poikkeusaikoina. Olen päässyt hetkeksi mukaan heidän maailmoihinsa ja jakanut heille omani. Uskon, että tämä näyttely on heille, kuin minulekin, monella tavalla hyvin erityinen.

Sakari Tervo
Näyttelysuunnittelun ja tilallisuuden lehtori

An exhibition after all

This introduction was already finished once. I had written about the Kuvan Kevät degree show, discussing how the exhibited works are not thematically related to one other. I had encouraged people to experience the artworks as self-contained pieces and to refrain from creating a shared narrative for them. To be receptive, vulnerable and sensitive.

I still agree with what I had previously written, but my recommendation has acquired a new meaning. I had discussed how art can be received from different perspectives, but after finishing my text, we have become aware of the fragility of the human body. It only took one mutated virus that spread around the world to change everyone's lives. Suddenly, we all were vulnerable.

The pandemic showed us how our daily lives revolve around imperceptible practices and assumptions. What we consider to be "normal" was quickly made apparent when the government enforced restrictions on mobility, public gatherings, studies and work. Nevertheless, we should also be mindful of the fact that there is no single definition for "normal". What is normal for some may be a nightmare or a cause for celebration for others. We may use the same door handle or share a workplace, but our lives may still occupy completely different realities. In addition to all this, the pandemic revealed many inequalities that still exist in our society.

The coronavirus pandemic also caused substantial changes to the Kuvan Kevät degree show. The decision to postpone the exhibition until October was made at a time when the effects of the state of emergency were most severely felt, and all public gatherings were regarded as potential safety hazards. The school premises were also closed, which effectively prevented the students from working on their projects. The decision to reschedule the degree show gave us some hope that the state of emergency will not last forever.

Kuvan Kevät is a rather idiosyncratic exhibition even under regular circumstances. It brings together a varied group of artists whose works might not otherwise be exhibited in the same gallery space. Indeed, the multifaceted nature of the exhibition is its greatest asset. It is therefore better to ask questions than to make assumptions – to be inquisitive and receptive. To acknowledge that a single narrative will leave out something imperceptible.

I have had the pleasure of working with the students in these trying times. They have allowed me to enter their private worlds, and I have also shared my own with them. I am sure that this exhibition will hold a special place in their hearts, as it does in mine.

Sakari Tervo
Lecturer of Exhibition Studies and Spatiality

Ajasta ja ihmettelystä, kesken kaiken

On kevätpäiväntasaus. Aurinko nousi ja paistoi koko päivän, kunnes se laski kello 18.36.

Kirjoitan tätä tekstiä kotonani nyt. Ja nyt. Ja nyt.

Sinä luet tätä tekstiä tulevaisuudessa, josta en tiedä millainen se on. Vielä viime viikolla sen kuvittaminen ei olisi tuntunut erityisen vaikealta, mutta sittemmin maailma on muuttunut koronaviruspandemian vuoksi toiseksi tavalla ja mittakaavassa, jota olisi ollut erittäin vaikea kuvitella.

Vielä viime viikolla monien arki oli sellaista, mikä nyt yleensä arjeksi käsitetään. Tuttua ja toisteista. Oli töihin tai kouluihin menemistä, ihmisten tapaamista, harrastuksia, juhlia ja ravintoloita. Kaikenlaisia paikkoja, joihin mennä ja olla yhdessä. Ihmiset kävivät gallerioissa ja museoissa katsomassa näyttelyitä, kohtasivat ja kokivat oivalluksia, liikuttuivat, nauttivat tai tylsistyivät teosten äärellä. Nyt tilanne on se, ettei kenenkään pitäisi mennä minnekään, museot ja galleriat ovat kiinni, eikä teoksia näe kukaan – paitsi netissä kuvina tai videoina, sillä tällä viikolla

Suomessa astui voimaan valmiuslaki ja poikkeusolot.

Kun kirjoitan tätä tekstiä, ajattelen aikaa taukoamatta. Ajattelen kaikkia tekstejä ja taideteoksia, jotka syntyvät tietynä ajankohtana sekä sitä, miten ne koetaan ja tulkitaan ehkä eri tavoin tulevaisuudessa. Kuvittelen tulevaisuutta, joka ei ole kovin kaukana. Tulevaisuutta, jossa on Kuvan Kevät eikä tilanne olisi niin paha kuin pelkään sen olevan. Ajattelen sinua. Sinä tiedät tästä kaikesta enemmän.

Ajattelen myös liikettä ja sitä, mitä taidekriitikko Nicolas Bourriaud kutsuu maailman tavoittamiseksi liikkeessään.¹ Kun maailma on tällaisessa liikkeessä, jossa asiat muuttuvat nopeasti, arvaamattomalla tai katastrofaalisella tavalla, tapahtumakulut ja merkitykset kirkastuvat usein vasta jälkikäteen. Silti juuri nyt taiteilijan kontekstisidonnaisuuteenkin limittyvä ajatus siitä, että maailma kohdataan aina tietyssä ajassa ja paikassa mutta olemukseltaan muuttuvana, puhuttelee ja tuntuu ehkä kokonaisvaltaisemmin kuin koskaan aiemmin elämäni aikana. Kannanotossaan ”Taiteen välttämättömyydestä” Arte ry:n hallitus muotoilee näin:

On time and wondering, in the middle of everything

It's the spring equinox. The sun rose to the sky in the morning and kept shining all day until it set at 6.36 p.m.

I am writing this text at home right now. And now. And now.

You are reading this text in the future. I have no idea what that future is like. It seems that it was not particularly hard to think about the future only last week, but the coronavirus pandemic has quickly changed the world in a fundamental way, leading to a situation that few would have been able to imagine.

Just one week ago people lived their everyday lives exactly as one might think. Everything was familiar, and the days were full of routines. People went to work or to school, met with other people, engaged in various hobbies, attended social functions and went to eat out. It was possible to spend time with other people in all kinds of places. People went to galleries and museums, saw exhibitions where they could experience new encounters, become inspired and moved, simply enjoy themselves or become bored while browsing through

the exhibited works. But now you are not supposed to go anywhere. All the museums and galleries have shut their doors, and no one will see the artworks – with the exception of online videos and images. This week, the Finnish government declared a state of emergency, and crisis legislation was enforced.

I am constantly thinking about time as I write this text. I think about all those texts and artworks that are created at a certain moment in time and about the ways in which they may be experienced and interpreted in the future. My mind reaches out into the future which is not too far away. It is a future where Kuvan Kevät has already started and the situation is not as dire as I had feared. I think about you. You know much more about all of this.

I also think about motion and what art critic Nicolas Bourriaud has called “catching the world on the move.”¹ When the world is moving as it currently is – extremely rapidly, unpredictably and catastrophically – the chains of events and their significance can often only be understood in hindsight. And yet it

Aikana, jolloin tavanomaisuus ja jatkuvuus kyseenalaistuu, tarvitaan epävarmuuden ja kaaoksen sietämistä. Taide on luonteeltaan tuntemattoman alueella. Taide muistuttaa, että voi olla jotain muuta, jotenkin muuten, eivätkä asiat pääty tutun rajoihin. Taiteen harjoittaminen lisää epävarmuuden sietokykyä, ongelmanratkaisukykyä ja taitoa toimia tilanteessa, jossa tarvitaan uudenlaisia toimintamalleja. Taide voi venyttää tuttuuden rajoja ja opettaa vierauden kohtaamista.²

Ajattelen että kestääkseen kaaosta, epävarmuutta ja keskeneräisyyttä on onnistuttava pysähtymään ja tarkastelemaan paitsi suurta ja tuntematonta myös merkityksettömiltä vaikuttavia asioita, yksityiskohtia, havaintoja ja tapahtumia. Taiteen ja elämän suhteen suosikkiasenteeni onkin ihmettely. Itselleni erityisen läheinen on psykoanalyttikko, kielitieteilijä ja filosofi Luce Irigaray'n hahmottelema tapa ihmetellä: malta, odota, pysähdy kuuntelemaan, tunnustelemaan ja katsomaan, miten toinen – ihminen, taideteos tai kaaottinen maailma – kertoo itsestään, miten toteuttaa itseään.³

Ihmettelyn päämääränä on siis joustava ja avoin ajatuksen liike. Sellainen, jonka olennaisimmat kysymykset itselle ja toiselle ovat "kuka sinä olet?" ja "kuka minä olen?"⁴

Ajattelen että tähän ajatuksen liikkeeseen sisältyvät myös taiteen tekemiseen ja kohtaamiseen liittyvät avoimuus ja oivalukset, eksyksissä oleminen ja suunnan muuttaminen. Kohtaaminen ja kosketus. Materiaali ja havainto.

Nyt (täällä). Ja nyt (siellä).

Sanna Lipponen

Chaos reigns. Kaaoksen, epävarmuuden ja keskeneräisyyden sietäminen ovat eräänlaisia taiteen supervoimia. On päiviä, kun juuri mitään ei tapahdu, ja päiviä, jolloin tapahtuu se merkittävin eikä mikään ole enää sen jälkeen samalla tavalla kuin aiemmin. Silti jokaiseen niistä mahtuu aivan hilitön määrä yksityiskohtia, värejä ja valoa, ääniä, makuja, tunteita ja oloja. Jotkut niistä muistaa aina ja joitain ei enää koskaan.

(Miltä sinusta tuntuu juuri nyt? Mitä kaikkea ehdit jo tänään kokea, vaikka et olisi ajatellut kokeneesi oikeastaan mitään erityistä?)

1 Engl. "Catch the world on the move. Bourriaud, Nicolas 2002. *Relational Aesthetics*. Trans. Simon Pleasance, Fronza Woods & Mathieu Copeland. Les Presses du réel. Paris. Sivu 14.

2 Arte ry, 20.3.2020. "Taiteen välttämättömyydestä". <http://www.titanik.fi/taiteen-valttamattomyydesta/>

3 Heinämaa, Sara 2000. *Ihmetys ja rakkaus. Esseitä ruumiin ja sukupuolen fenomenologiasta*. Nemo. Helsinki. Sivu 13.

4 Irigaray, Luce 1996, *Sukupuolieron etiikka*. Suom. Pia Sivenius. Gaudeamus. Tampere. Sivu 203.

is precisely at this moment that I am particularly fascinated by an idea which is also intertwined with the artist's dependence on the context: while we always encounter the world in a specific place and at a specific time, its essence is always in flux.

In their statement "On the Necessity of Art", the board of the Arte association came to the following conclusion:

At a time when regularity and continuity are disputed, we must be able to tolerate uncertainty and chaos. Art, by its very nature, lies somewhere in the realm of the unknown. Art reminds us of the fact that there can be something else, that things are not bounded by what we know. Practicing art will increase our tolerance to uncertainty, enhance our problem-solving skills and improve our readiness to operate in a situation that requires new models of action. Art has the ability to extend the boundaries of what we know and teach us ways to encounter things that seem foreign to us.²

Chaos reigns. Tolerating chaos, uncertainty and incompleteness could be regarded as the superpowers of art. There are days when nothing seems to happen, but there are also days when crucially important events take place, leaving nothing unchanged. And yet each day is filled with an amazing array of details, colours, light, sounds, tastes, emotions and feelings. We will remember some of them forever, while others we instantly forget.

(How are you feeling right now? What have you already experienced today, even if you think that nothing out of the ordinary has happened?)

I think that in order to be able to tolerate chaos, uncertainty and incompleteness, we need to pause and reflect upon things that are substantial and unknown to us; however, we should also contemplate on things, details, observations and events that might seem insignificant. My favourite approach to art and life is wondering. I am particularly drawn to the way of wondering described by psychoanalyst, linguist and philosopher Luce Irigaray: be patient, wait, stop and listen, feel and watch what others – other people, artworks or the chaotic world – have to say about themselves and how they express themselves.³

In other words, wondering is intended to result in a fluid and receptive motion of thoughts, where the most relevant questions one can pose to oneself and to others are "who are you?" and "who am I?"⁴

In my opinion, the motion of thoughts also encompasses many aspects and qualities that are relevant to the making and encountering of art: openness, awareness, feeling lost and changing directions. Meeting and touching. Material and observation.

Now (here). And now (there).

Sanna Lipponen

1 "Catch the world on the move. Bourriaud, Nicolas 2002. *Relational Aesthetics*. Trans. Simon Pleasance, Fronza Woods & Mathieu Copeland. Les Presses du réel. Paris. Page 14.

2 Arte ry, 20.3.2020. "Taiteen välttämättömyydestä" [On the Necessity of Art]. <http://www.titanik.fi/taiteen-valttamattomyydesta/>

3 Heinämaa, Sara 2000. *Ihmetys ja rakkaus. Esseitä ruumiin ja sukupuolen fenomenologiasta*. [Wonder and Love. Essays on the Phenomenology of the Body and Sex]. Nemo. Helsinki. Page 13.

4 Irigaray, Luce 1996, *Sukupuolieron etiikka*. [An Ethics of Sexual Difference], Finnish translation by Pia Sivenius. Gaudeamus. Tampere. Page 203.

Olet nyt tässä

Uuteen paikkaan tullessa on hyvä tarkistaa sijaintinsa ja suhteuttaa se aiempaan ymmärrykseensä: "Ahaa, tästä jatkan eteenpäin ja käännyn seuraavasta vasemmalle..." Elämän käännekohdissa sijaintinsa tulee tarkistaneeksi auto-maattisesti osataksaan tehdä päätöksiä siitä, kuinka on parasta jatkaa eteenpäin. Kuvan Kevään taiteilijat ovat maisteriopintojensa loppusuoralla, kukin omanlaisessaan elämäntilanteessa. Opinnäyte, tai sen osa, on nyt esillä katsojien katsoa, kokea, ymmärtää tai tulkita. Opiskelijoiden katse suuntautuu vähitellen tulevaisuuteen, valmistumisen jälkeiseen aikaan.

Kuvan Kevät -näyttely pidetään tänä vuonna syksyllä. Se on poikkeuksellista. Niin näyttelyn taiteilijoita kuin katsojakin yhdistää erityinen kevät ja kesä: olemme päässeet vihkiytymään yhteiseen maailmanlaajuiseen koronapandemiankokemukseen. Kaikilla on ollut omat olosuhteensa sen kokemiseen – toisilla raadollisemmat kuin toisilla. Tulevaisuuden horisonttiin muodostuu nyt sumua; emme tiedä, milloin ja minkälaiseen normaaliin koronan jälkeen palataan. Tämän lisäksi globaalia yhteisöä yhdistävät muutkin

ihmisen toiminnan aiheuttamat uhat, ilmastonmuutos niistä hälyttävimpänä.

Kuvittele vapaa pudotus, vertikaalinen horisontti. Vauhti ei oikeastaan tunnu juuri miltään, ei edes liikkumiselta mihinkään suuntaan, vaan pikemminkin kellumiselta, koska pohjaa ei ole. Putoaminen on suhteellista, ja jos ei ole mitään mihin pudota, et saata olla edes tietoinen putoamisesta. Kun ei ole maata, ei ole maan vetovoimaa; tunnet pysyväsi paikallasi, hidastetusti, kuin täydellisessä tasapainossa. Kun historia ja aika olisivat päättyneet. Etkä edes muista, että aika aiemmin kului...

Näin kirjoittaa Hito Steyerl. Ei kuitenkaan vielä pandemiasta eikä suoraan ilmastonmuutoksesta, vaan havaintoperspektiivin muutoksesta, jossa ihmiskeskeisen perspektiivin mallista on luisuttu uuden paradigman aikaan. Aiempi käsitys, ja myös tuntumamme suuntiin, perustuu vakaaseen horisonttiviivaan. Tiedämme, että horisontti on aivan ratkaisevan tärkeä asia kaikenlaisessa

Now you are here

Whenever you come to a new place, it is wise to see exactly where you are and consider it in relation to your earlier understanding: "Okay, I will now go straight ahead and take the next turn left..." When you find yourself at a crossroads in life, you will automatically check your location in order to reach a decision about how to continue. The artists participating in the Kuvan Kevät degree show are currently finishing their master's degrees, each from a unique position. The thesis, or part of it, is now presented for the viewers to see, experience, understand and interpret. The students, on the other hand, gradually set their sights to the future, to the time after graduation.

This year, Kuvan Kevät is organised in the autumn, which is highly unusual. Both the participating artists and the viewers have lived through an exceptional spring and summer: we have become part of a shared global experience caused by the coronavirus pandemic. We have faced the pandemic from different circumstances – the situation has been more dire for some than for others. At the moment, the horizon is covered in fog:

we do not know what normal life will be like after the crisis subsides. In addition to the pandemic, there are other threats brought about by our own actions that bring the global community together, climate change being the most severe of them.

Imagine you are falling. Paradoxically, while you are falling, you will probably feel as if you are floating – or not even moving at all. Falling is relational – if there is nothing to fall toward, you may not even be aware that you're falling. If there is no ground, gravity might be low and you'll feel weightless. Objects will stay suspended if you let go of them. Whole societies around you may be falling just as you are. And it may actually feel like perfect stasis – as if history and time have ended and you can't even remember that time ever moved forward.

These are the words of Hito Steyerl. However, she is not writing about the pandemic, nor does she directly describe climate change. Instead, she examines a

suunnistuksessa ja navigoinnissa, taivaan-kappaleiden sijaintien laskemisessa, ynnä muussa. Horisontin tärkeys perustuu oletukseen, että tarkkailija, olipa hän rannalla, veneessä tai tähtitornissa, ainakin kuvaannollisesti seisoo jalat tukevasti maassa, kosketuksissa planeettaamme.

Irakissa syntynyt, myöhemmin Egyptiin siirtynyt Abu Ali al-Hasan ibn al-Haytham kehitti ensimmäisen lineaarisen perspektiivin mallin jo vuonna 1028. Sittemmin Euroopassa useat taiteilijat, esimerkiksi Pietro Perugino, Paolo Uccello ynnä muut jatkoivat mallin muokkaamista. Perspektiivin keksiminen oli mullistavaa ihmisen käsitykselle tilasta ja etäisyyksistä ja auttoi valtavasti nimenomaan taiteilijoita kuvaamaan olemassa olevia ja kuviteltuja tiloja. Keinotekoinen horisonttipiirustus on kuitenkin enemmänkin projektio kuin havainto. Se vaatii liikkumattoman ja yksisilmäisen katsojanäkymän, vaikka sen oletetaan olevan luonnollinen, tieteellinen ja objektiivinen. Kaavalla voidaan arvioida matemaattinen, litteä, loputon ja homogeeninen tila, joka väittää olevansa todellisuutta, mutta ei kuitenkaan perustu oikealle, subjektiiviselle havainnolle maailmasta.

Tämä yksisilmäinen liikkumaton katsoja, yksilön, ajan ja paikan suhteiden ”uudelleen” keksiminen, – eli perspektiivin projektio – muodostui ajan myötä käteväksi työkaluksi myös valtaapitävien voimien ja länsimaisten ideoiden valta-aseman mahdollistamiseen maailmanlaajuisesti. Lineaariperspektiivi muodosti matriisin rassistiselle ja uskonnolliselle propagandalle ja muille julmuuksille. Niin kutsuttu tieteellinen maailmankuva auttoi luokittelemaan ihmisryhmiä toisiksi ja legitimoimaan vallankäytön ja alistamisen. Steyerl puhuu vertikaalisesta horisontista kuvana muutokselle maailmankuvassa ja havainnoinnissa: pystysuuntainen, rahan valtaa

edustava arkkitehtuuri maailman metro-poleissa, tila-aikaulottuvuuden kokonaan uudeksi muovannut digitaalinen todellisuus, yksilöiden arjessa läsnä oleva, jatkuva kameravalvonta ja erityisesti digitaalinen, salakavala urkinta ja myös vaikuttaminen yksilön arkisten valintojen johdosta ja kautta, kun kaikesta toiminnasta jää digitaalinen jälki yksilön sähköiseen profiiliin... Kaikki tämä muodostaa yhdessä muuttuneen todellisuuden. Horisontin viiva on kääntynyt ja mahdollistaa vapaan pudotuksen.

Horisontin käsitteellä viitataan siis näkökenttään, yhdestä pisteestä tehtävään havaintoon. Ymmärryshorisontin ajatellaan olevan rakenne, joka järjestyy edeltävän ymmärryksen pohjalle. Kielikuvan käyttäminen sisältää menneen: ymmärryshorisonttia ei voi olla olemassa ilman menneitä ymmärryksiä, ja ymmärryshorisonttimme onkin jatkuvasti muuttuva. Horisontti voi olla myös laaja tai kapea, jolloin ei myöskään viitata havaintoon, vaan käsityskykyyn tai maailmankatsomukselliseen näkemykseen. Jokin uusi tieto voi vertauskuvallisesti avata uusia horisontteja ajattelulle ja toiminnalle.

Fenomenologisen näkemyksen mukaisesti ymmärtäminen on mielen avautuneisuutta – se tuottaa yhteisen kielen. Tulkitseminen puolestaan perustuu ymmärtämiselle ja edellyttääkin jonkinlaista myötämielistä ennakkoluuloa teoksen olemuksesta; se on erilaisten mahdollisuuksien tarkentamista. Tietoisessa tulkittamisessa jotakin ymmärretään jonakin. Filosofi Hans-Georg Gadamer painottaa, että ennakkoluulot ovat välttämättömiä ymmärtämisen ja tulkittamisen mahdollistumiseksi. On hyvä aluksi pyrkiä tunnistamaan aihepiiriä koskevat ennakkoluulonsa ja koetella niiden kestävyyttä uuden äärellä. Ennakkoluulo sanana sisältää negatiivisen konnotaation, mutta tässä sitä käytetään positiivisena,

change in our observational perspective, where we are slipping from a human-centred perspective into a new paradigm. Our earlier thoughts, including the way we perceive direction, has been based on a stable horizontal line. We know that the horizon is crucial for orientation and navigation, and calculating the location of celestial bodies, for example. However, the importance of the horizon is based on the assumption that the observer, whether they are at the edge of water, in a boat or at an observatory, is standing with their feet firmly on the ground and in touch with our planet – at least metaphorically speaking.

The first model of the linear perspective was developed in 1028 by Abu Ali al-Hasan ibn al-Haytham, a polymath who was born in Iraq but later settled in Egypt. The model was subsequently amended by European artists, such as Pietro Perugino and Paolo Uccello. The discovery of the perspective revolutionised our understanding of space and distance, and it was particularly useful for artists, who depicted both existing and imaginary spaces in their works. However, an artificial drawing of the horizon is more like a projection than an observation. It requires a perfectly still, one-eyed view, even though it is supposed to be natural, scientific and objective. Indeed, it is possible to claim that a formula expresses a mathematical, flat, infinite and homogenous environment, which is claimed to represent reality, despite the fact that it is not based on a real, subjective observation about the world.

Over time, this one-eyed, immobile viewer and the “re-invention” of the relationship between the individual, time and space – the projection of the perspective – became convenient tools for the preservation of the ruling powers and the global dominance of western thought. The linear perspective formed a matrix for racist

and religious propaganda and other kinds of cruelties. The so-called scientific worldview allowed people to categorise groups of people as “others” and helped legitimise power and subjugation. Steyerl speaks about the vertical horizon as a metaphor for change in one’s worldview and observations: the world’s metropolises are full of vertical architecture representing the power of money; a new digital reality has totally transformed the space-time dimension, individual people are constantly kept under watch by surveillance cameras, and – in particular – people are manipulated through their everyday choices as each action they take leaves a digital trace in their electronic profiles... All this transforms into an altered reality. The line of the horizon has rotated, and we have entered free fall.

In other words, the concept of the horizon points to the visual field, an observation that is made from a single point. The conceptual horizon, on the other hand, is regarded as a structure that is built on our existing understanding. This metaphor includes an aspect of the past: there can be no conceptual horizon without past realisations, and our conceptual horizon is therefore constantly changing. The horizon can also be too broad or too narrow; this should not be understood to refer to observations, but rather to our ability to understand or to our personal worldview. A new piece of information can metaphorically open new horizons for thinking and action.

According to phenomenologists, understanding can be conceptualised as the receptiveness of the mind – which results in a shared language. Interpretation, on the other hand, is based on understanding, and it requires certain empathetic preconceptions about the essence of the work: the question is about considering various possibilities

ennakolta tietämisenä, sopivan sanan puuttuessa. Vain omia ennakkoluuloja tarkastelemalla voidaan päästä lähelle muiden ennakkoluuloja, ja ottaa niihin kantaa; kaiken kritiikin perusta on itse-kritiikki! Gadamer puhuu horisonttien sulautumisesta, kun tulkitsijan horisontti sulautuu tulkinnan kohteen horisonttiin. Teoksen avaamia uusia maailmoja omaksuttaessa sekä kokijan horisontti että tulkitsijän kohde, eli kulloisenkin teoksen sijainti merkitysten jatkumossa, taiteen kaanonissa, muuttuu.

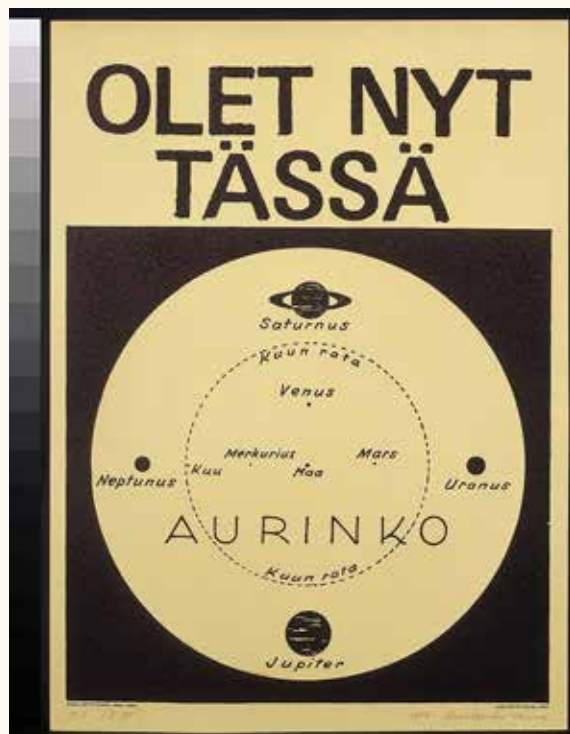
Yhtä kaikki, taideteokset on tehty muiden koettaviksi, ymmärrettäviksi ja tulkittaviksi.

Olemme nyt Kuvan Kevät 2020 -näyttelyn äärellä. Teokset odottavat kokijaa, katsojaa ja ehkä myös tulkitsijaa tai ymmärtäjää. Taiteilijat ovat synnyttäneet teoksensa, päästäneet ne käsistään, ja nyt ne odottavat lopullista valmistamistaan päästessään dialogiin katsojien kanssa.

Punainen sampo: Olet nyt tässä II näyttää katsojan sijainnin aina täsmällisesti oikein, vaikkakin melko kaukaa. Kuvassa nähdään Aurinko, jonka keskellä on Maa, pienenä pisteenä. Maan ympärillä on Kuun rata, ja kehän sisälle jäävät Maan lisäksi Merkurius, Venus ja Mars. Kehän ulkopuolelle on kuvattu Saturnus, Uranus ja Jupiter. Teos näyttää Maan hellyttävän pienenä pisteenä, ja parhaassa tapauksessa tämän sijaintikaavion äärellä katsoja voi asettaa omat huolensa perspektiiviin; tässä sitä mennään, planeetat ovat paikoillaan, yhä edelleen, kaikesta huolimatta.

Kuva, kaavio planeettojen sijainnista, on lainattu Pikkujättiläisestä vuodelta 1964.

Annu Vertanen
Taidegraafikan professori

Erik Ahonen, Jouni Hirvonen, Jukka Mikkola, Rodtsenko-seura
Punainen sampo: Olet nyt tässä II, 1986
litografia
44.1 × 32.2 cm
Kansallisgalleria / Nykytaiteen museo Kiasma
Kuva: Kansallisgalleria / Sakari Viika

Kirjallisuutta:

Jacques Rancière, *Vapautunut katsoja*. Tutkijaliitto, Helsinki 2016.

Hito Steyerl, In Free Fall: A Thought Experiment on Vertical Perspective. Teoksessa Hito Steyerl, *The Wretched of the Screen*. Sternberg Press, Berlin 2012, s. 12–28.

Jarkko Tontti, Sinne ja takaisin – Hermeneuttisen filosofian seikkailut 1900-luvulla. *niin & näin* 3/2002, s. 52–63

and bringing them into better focus. When making conscious interpretations, we understand something as something else. Philosopher Hans-Georg Gadamer has emphasised the point that preconceptions are a crucial prerequisite for understanding and interpretation. It is therefore useful to start by identifying your own preconceptions and to put them to the test by gaining new experiences. As a word, 'preconception' has a negative connotation, but here it is used, in lack of a better word, to refer to a positive form of pre-conceived understanding. You can only connect with other people's preconceptions and offer your thoughts on them by first examining your own preconceptions: self-criticism is the basis of all criticism! Gadamer speaks of the merging of the horizons where the interpreter's horizon becomes merged with the horizon of the object of interpretation. When you consider the new worlds that open up through an artwork, your horizon as the person experiencing the work will change, as does the object of interpretation: the ways in which the work is situated in the continuum of meanings, the art-historical canon.

Be that as it may, artworks are made for others to experience, understand and interpret.

Kuvan Kevät 2020 is now on the horizon. The works are waiting for people to see and experience them, and perhaps also to understand and make interpretations of them. The artists have finished their works and let them go, and now their creations are ready to be truly completed in dialogue with the viewers.

Punainen sampo: Olet nyt tässä II ('The red Sampo: Now you are here II') always shows the viewer's location correctly, although from a rather distant viewpoint. The picture portrays the Sun, with the Earth drawn as a tiny speck in the centre.

The orbit of the moon is drawn around the Earth, and in addition to the Earth, we can see Mercury, Venus and Mars enclosed inside of it. Saturn, Uranus and Jupiter are shown outside of the sphere. The work portrays the Earth as an endearingly tiny dot, and the schematic representation provides the more fortunate viewers with an opportunity to put their own worries into perspective: we just keep living our lives, and the planets are still where they should be, despite everything.

The schematic picture of the location of the planets is from *Pikkujättiläinen* (1964).

Annu Vertanen
Professor of Printmaking

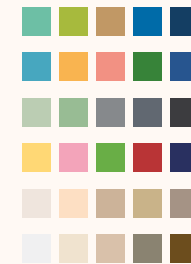
References:

Jacques Rancière, *Vapautunut katsoja*. The Finnish Association of Researchers, Helsinki 2016.

Hito Steyerl, "In Free Fall: A Thought Experiment on Vertical Perspective". In Hito Steyerl, *The Wretched of the Screen*. Sternberg Press, Berlin 2012, p. 12–28.

Jarkko Tontti, "Sinne ja takaisin – Hermeneuttisen filosofian seikkailut 1900-luvulla". *niin & näin* 3/2002, p. 52–63

Project Room
Lönnrotinkatu 35

- 20 Heta Bilaletdin
- 21 Maaria Jokimies
- 22 Topi Juntunen
- 23 Val Smets
- 24 Emilia Tanner
- 25 Risako Yamanoi

Heta Bilaletdin

1986 / TAMPERE

Videoinstallaatio
Video installation
2020

huoneessa on video, soivia esineitä, näkymättömiä voimia sekä ellipsin muotoinen alue, joka soveltuu vapaa-ajan viettoon. tahdistuminen tapahtuu automaattisesti ja silti se on kuin jonkinlaista noituutta.

there is a video playing in the room, ringing objects, invisible forces and an oval-shaped area that is suitable for spending free time. synchronization takes place automatically, and yet it seems like witchcraft.

Maaria Jokimies

1992 / YLÄMAA

Öljy ja akryyli kankaalle
alumiinikomposiittilevyllä
Oil and acrylic on canvas on
aluminium composite panel
2020

Maalattessani olen jo pidemmän aikaa ollut kiinnostunut realistisen syvyysvaikutelman ja muotoon maalattujen elementtien yhdistämisestä pintamaisiin kuviointeihin. Maalattu kuvio on tilanteesta riippuen joko abstraktio, dekoratiivinen kuosi tai yleisperspektiivistä kuvattu toistolle perustuva rakenne, kuten aita tai verkko.

Teokseni ovat kiinni omassa henkilöhistoriassani ja maalaamiseni kehityskaaressa sekä laajemmin maalaustaiteen historian diskurssissa. Nämä tekijät kohtaavat maalin ja pinnan materiaaleissa, joille pyrin antamaan tilaa maalausprosessissa. Kokemuksen, materian ja diskurssin kohdatessa syntyy solmukohtia, joista uudet reitit ja tulkinnot voivat kasvaa.

In my painting practice, I have long been interested in combining a realistic impression of depth and preconfigured painted elements with surface-like patterns. Depending on the situation, a painted pattern can either be an abstraction, a decorative pattern or a structure based on repetition, which is viewed from a general perspective, such as a fence or a net.

My works are connected to my personal background and to the way my painting practice has developed, and more generally to the discourse on the history of painting. These factors come together in the materials used for the paint and the painting's surface, and I try to give them room in the painting process. When experience, discourse and matter are conjoined, they form nodes that can lead to the emergence of new routes and interpretations.

Topi Juntunen

1986 / SUOMUSSALMI

hahmo tilassa, eläimenkaltaisena, vailla tulevaisuutta, valppaana
 ihmisyys saastana ja selviytymisenä
 ei-taloudellinen luontokuva
 kohtausten vallassa kouristelevat hahmot
 kuva risukosta ja sitä kohti ojentuvista käsistä
 kasvien pelkistäminen viivoiksi pisteiksi perusmuodoiksi
 metsässä laulava hahmo
 vuori vesiputous televisiokuva
 ilmiö jota sääntö ei ennusta
 pienois- mikä tahansa
 luuta kädessään pitelevä hahmo
 muoviin suljetut kasvit
 jonkin peittäminen tai pois jättäminen
 kamera-ajo jossa kuljetaan metsässä puiden läpi
 himmeät talot pimeässä
 rakennusten katkaisemat lehdeettömät puut
 karhun häkkiin kiivennyt hahmo
 hylätty, naamioitu leiri, luksukseksi mielletyt tavarat
 maassa puiden alla
 maalaus joka näyttää vieraantumisen syyt
 korvessa vapisevat ja tutisevat kuusenkarahkat
 lasia vasten painautuvat kasvit
 metsän ääni

a figure in a space, animal-like, without a future, vigilant
 humanity as filth and survival
 a non-economic concept of nature
 figures convulsing and having seizures
 a picture of a thicket and arms extended towards it
 reducing plants into lines points basic shapes
 a figure singing in the forest
 mountain waterfall image in a television
 a phenomenon that no rule can predict
 a miniature anything
 a figure holding a bone
 plants enclosed in plastic
 concealing something or leaving it out
 a camera chase running through the trees in the woods
 dimly-lit buildings in the dark
 leafless trees cut by the buildings
 a figure who has climbed into the bear enclosure
 an abandoned, camouflaged camp, items we consider a
 luxury under the trees
 a painting that reveals the reasons for alienation
 spruce twigs shaking and shattering in the woods
 plants pressing against the glass
 the sound of the forest

Val Smets

1991 / LUXEMBOURG

Tänään jaan gourmet-annoksen reseptin.
 Lempiaineksiani, etene fiilispohjalta, luota intuitioon.
 Levitä värikäs kastike, anna makujen sulautua
 ja ala kehittää uusia tuoksujia.
 Leikkittele määrillä, värillä, koostumuksella.
 Rapeaa, rouskuvaa, mausteista, hapanta ja makeaa.
 Tai suolaista kermaisen voinokareen kera.
 Rasvaista öljyä, kirpeää mehua, pehmeää kermaa,
 jauhoisessa kuoressa, ehkä hieman palaneena?
 Mennään takaisin torille.
 Mikä väriloisto!
 Valitsen kaikista hassuimmanmuotoiset vihannekset.
 Tämä ruoanvalmistusohje on kallisarvoinen ja intiimi.
 Mutta loppujen lopuksi haluan vain jakaa
 tämän värikkään annoksen teidän kaikkien kanssa.

Today I'm gonna share a gourmet recipe.
 Ingredients I like, follow the mood, be intuitive.
 Spread the colored sauce, let the flavor melt
 and start developing new smells.
 Play around with the quantity, the color, the texture.
 Crispy, crunchy, spicy, sour and sweet.
 Or salty with a pinch of creamy butter.
 Greasy oil, zesty juice, mushy cream,
 floury crust, maybe burnt?
 Let's go back to the market.
 Oh, so many colors!
 I'm gonna pick all the funniest shaped vegetables.
 This cooking time is precious and intimate.
 But at the end I just want to share
 this colorful dish with everyone.

Valo piirtää viivaa. Seuraan katseellani sen kulkua paperilla. Valon polttava säde jättää jäljen reitistään. Mietin aurinkoa, jonka ympäri kuljemme ja jonka valo on liikkeemme vuoksi jatkuvassa muutoksessa. Kuinka huomaamattomasti meidät ympäröivä valo katoaa ja ilmestyy aina uudestaan.

Aika, muutos, katoavaisuus. Valo poistaa kerros kerrokselta paperia, joka ei ole vielä rikki, mutta ei enää ehjä. Kosketuksemme ja ajatuksemme tallentava paperi on materiaali, joka ei kestä ikuisesti.

Haluan antaa aikaa asioille, jotka ensisilmäyksellä saattavat vaikuttaa merkityksettömiltä, mutta jotka kätkevät itsensä jotakin, mitä en ole aiemmin nähnyt. Voisinko löytää enemmän?

Katson valon muodostamaa piirustusta, sen viivaa. Valonsäde on jo kadonnut, mutta sen kulkema reitti on tallentunut paperiin.

The light draws a line. I follow its course on the paper. The burning beam of light leaves a mark in its path. I am thinking of the Sun as we circle around it, its light constantly changing due to our movement. How imperceptibly the light that surrounds us disappears and reappears.

Temporality, time and change. The light removes a layer of paper as the surface balances between breaking and remaining intact. Recording our touch and thoughts paper is a material that will eventually vanish.

I want to give time to things that may seem unimportant, but which ultimately reveal something new at a closer look. Could I find more?

I look at the drawing the light has made. The beam of light has disappeared, but the path it has traveled is recorded on the paper.

Taidegraafiikka muodostaa olennaisen osan taiteellista työskentelyäni. Kuvan tuottamisessa paperille on monia vaiheita: puulaatan muotoilu, kuparilaatan pinnan kaivertaminen, musteen levitys, prässin käyttö ja niin edelleen. Prosessin lopputulos, paperille muodostuva kuva, on näkymättömissä koko pitkän työskentelyprosessin ajan. Taidegraafikot tekevät valtavasti töitä teostensa eteen, ja he ovat koko ajan tietoisia siitä, että lopputulos ei välttämättä ole heidän toiveidensa mukainen.

Mielestäni taidegraafiikalla on paljon yhteistä oman elämäntapamme kanssa. Pyrimme hallitsemaan asioita silloinkin, kun emme tiedä, mitä on tapahtumassa. Pystymme havaitsemaan vain jo tapahtuneet asiat, ja vasta sen jälkeen voimme pohtia, mitä ne meille merkitsevät. Itse painotyö merkitsee minulle vuorovaikutusta "tuntemattoman" kanssa – näkymättömän voiman, joka tekee elämästä samanaikaisesti hankalaa ja mielenkiintoista. Pyrin taiteen tekemisen avulla löytämään elämään kuuluvan haurauden ja epävarmuuden, jonka me kaikki jaamme.

Printmaking is an essential part of my artistic practice. Many steps have to be followed to get the image printed on paper: curving a woodblock, scratching a surface of a copper plate, spreading ink, running a printing press, and so on. The image, the result that you see on the paper, stays invisible during the long process. In printmaking, one has to make so much effort to create something while knowing that the result might not turn out the way one wished.

I often think that printmaking resembles our way of life; we try to control things even though we do not understand what is actually going on. We can only recognize the things that happened already, and only after that do we try to figure out what they mean to us. For me, the act of printing is the interaction with the "unknown" – the invisible force that makes our life both difficult and interesting. Through making art, I try to capture the uncertainty and fragility in life that we share.

Exhibition Laboratory

Merimiehenkatu 36 B

	28	Sampo Aatos
	29	Kaija Hinkula
	30	Tuomas Holst
	31	Hanna Kanto
	32	Teresa Kari
	33	Reetta Koskinen
	34	Eva Lamppu
	35	Aino Lintunen
	36	Sari Majander
	37	Rosaliina Paavilainen
	38	Jaakko Pietiläinen
	39	Salome Rajanti
	40	Mia Saharla
	41	Sandra Schneider
	42	Lauri Tiainen

Sampo Aatos

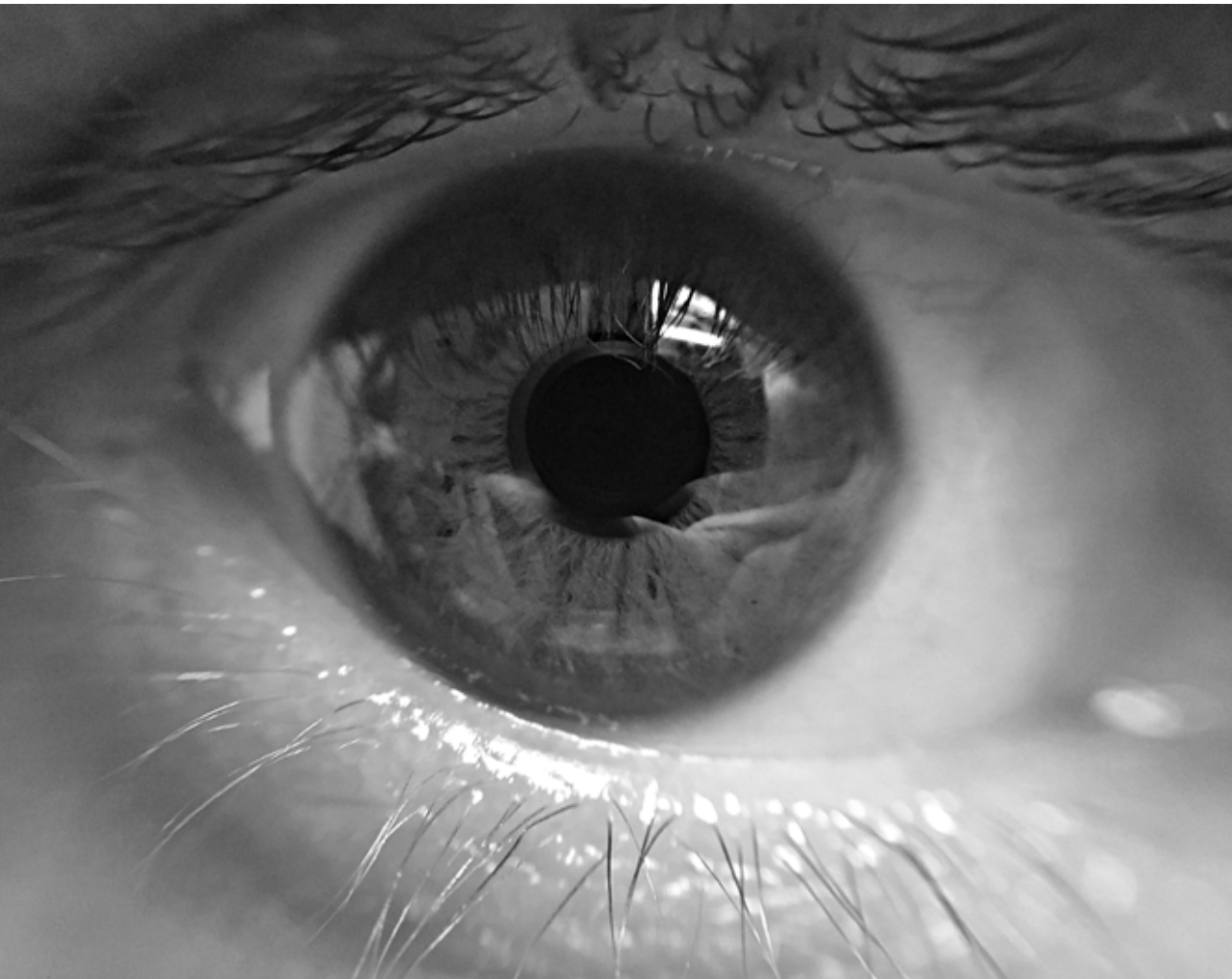
1984 / HELSINKI

Incarnation of Imagination

2020

Sekatekniikka

Mixed media

Sampo Aatos käsittelee teoksissaan ihmisen käyttäytymistä ja tunteita videokuvan, valon ja kuvanveiston keinoin. Aatos luo koettavia tilanteita, joiden kautta hän tarkastelee tilaa ja aikaa haastaen katsojan havaintokyvyn. Teokset, joiden performatiivisuus joko korostuu katsojassa tai jonka taiteilija voi itse tuoda esiin, sekoittuvat kuvanveiston välineisiin, joiden kautta taiteilija liittyy teoksiinsa tilannesidonnaista tarinankerrontaa.

Sampo Aatos creates artworks where he explores emotions and human behaviour by using video, light and sculpture. By creating experienceable situations, he studies space and time and challenges the viewer's physical perception. Artworks that may take performative aspects within the viewer, or which are presented by the artist himself, are mixed with sculptural mediums where he brings contextualized storytelling into his art practice.

Builder

2020

Installaatio

Installation

Kaija Hinkula

1984 / KUOPIO

*purkaa, rakentaa
maalaa, maailma*

Kaija Hinkulan maalauksinstallaatiossa *Builder* teollisuuden ja rakennustyömaiden ylijäämämateriaalit ja maalauksen prosessit yhdistyvät pohdintoihin tilasta, liikkeestä ja kiertokulusta.

*to deconstruct, to build
a painting, the world*

In Kaija Hinkula's painting installation *Builder*, excess materials from industrial and construction sites and processes of painting are coupled with ponderings about space, motion and cycles.

Tuomas Holst

1978 / HELSINKI

Juurakko

Rhizome

2019

Öljy ja tussi
kankaalle, 85x65cm
Oil and ink on
canvas, 85x65cm

Hanna Kanto

1981 / TORNIO

Noustessani Saana- ja Jehkas-tuntureiden väliseen laaksoon koivikko harvenee, ja kauaksi ulottuva maisema aukenee edessäni. Pitkästä, lumisesta talvesta on jäljellä enää muutama valkoinen laikku rinteiden varjopuolilla. Maisema on värjäätynyt vihreäksi lukuun ottamatta kivirakan harmautta. Seison keskellä saroja ja heiniä, katajaa, vaivaiskoivuja ja juolukkaa.

Seurasin kesällä 2018 luonnontieteellisen tutkimusryhmän kenttätöskentelyä Kilpisjärvellä. Tutkimusvälineiden ja tilastollisen mallintamisen avulla tutkijat tuovat näkyväksi maaperään, kasvillisuuteen, aineiden kiertoon ja ilmastoon liittyviä ilmiöitä, joita paljas silmä ei tavoita. Käytän tutkimuksen kohteita, välineistöä sekä tulosten informaatiota taiteellisen työskentelyni lähtökohtina. Eri tasoilla tapahtuvat aineiden keskinäiset kytkökset ja toisiinsa vaikuttavat muutokset toistuvat maalauksissani kerroksellisen tekotapani myötä.

I climb into the valley between the Saana and Jehkas fells. The thicket of birch trees suddenly gives way to a sight that extends far into the horizon. The only signs of the long, snowy winter are the occasional white patches in the shadows of the hills. Apart from the grey blockfield, everything around me is green. I stand in the middle of sedges and hay, junipers, dwarf birches and northern bilberries.

In the summer of 2018, I had the opportunity to observe the fieldwork of a scientific expedition in Kilpisjärvi. By using delicate research instruments and statistical modelling, the researchers could reveal phenomena related to the soil, vegetation, cycle of elements and climate, which lie beyond the reach of the naked eye. My artistic work is based on the objects of the research project, the equipment used in the project and the information gained from the results. The connections between the elements take place at different levels, and the changes in them mutually affect each other. These themes emerge repeatedly in my paintings due to the layered character of my artistic practice.

Teresa Kari

1979 / JÄRVENPÄÄ

-----Paskalatinan pitkät
perinteet ----- puutarha:
tomusta tähtiin: inde ad
astra pulvis
-----The long history of
crappy Latin ----- garden:
from dust to the stars:
inde ad astra pulvis
2020
Veistosinstallaatio
A sculpture installation

Olin pitkään haaveillut tekeväni puisen puutarhan täynnä hyönteisiä.

Kun viimeisimmän koiramme kuolemasta oli kulunut kaksi vuotta, annoin periksi. Lupasin lapsille lemmikin. Päädyimme pitämään rukoilijasirkkoja. Lapset ovat keksineet nimen jokaiselle rukoilijallemme. Ensimmäinen sirkkamme oli sphodromantis viridis. Hymyilin lasten nimetessä sen Eevaksi. Lapsille olen luvannut olla laittamatta kuolleita lemmikkejä hartsivaluihin. He ovat ilmaisseet vahvasti toiveensa, etten käytä Eevaa, Hihiä, Selmaa, Lölöä, Teo-teoa, Bauta, SuperSiliä tai Kurkkua taideprojekteissani. Jos lemmikkihyönteiselle täytyy tehdä eutanasia, se pistetään ensin jääkaappiin, jolloin hyönteinen alkaa horrostamaan. Tämän jälkeen se siirretään pakastimeen. Jotkut lähteet suosittelevat vähintään kolmen päivän pakastamista, jotta hyönteinen ei virkoka sulaessaan. Puutarhaani olen hankkinut kuolleita löytö-ötököitä ulkoa luonnosta sekä kirpputoreilta. Vanhimmat teokseni hyönteisistä ovat 1950-luvulta kansakoulun kokoelmista.

I had long thought about making a garden out of wood that would be full of insects.

Two years had passed since the death of the family dog, and I finally gave in to my children's requests and promised them that we could find a new pet. We ultimately decided to get some praying mantises. The children gave a name to each mantis. The first mantis we got was a sphodromantis viridis, and I couldn't hide my smile when they decided to call her Eeva. The children have made it clear that I should not use any of the mantises in my art projects: Eeva, Hihi, Selma, Lölö, Teo-teo, Bau, SuperSili or Kurkki. If you need to euthanise a pet insect, you should first put it in a fridge, which makes it go into hibernation. You can then put it in a freezer. Some people say that you should freeze the insect for at least three days to make sure it won't wake up when thawed. I have placed dead insects that I have found or bought at flea-markets in my garden. The oldest works on insects that I have date back to the 1950s, and they were originally included in the collection of a primary school.

Reetta Koskinen

1990

Olen sisällä Messukeskuksessa. On 29.7.2018. Päälläni on mustasta tekohöyhenkankaasta ja hikisestä lukioaikana ostetusta korsetista ommeltu yläosa. Selässä kulkee pisara, ja kuumottaa ihan sairaasti, olenko liian innessä vai liian vähän innessä. Jonossa takanani on Dark Soulsin nuija äijä ja edelläni sadomaso-jakson Rick ja Morty. Tekis mieli laittaa insta-päivitys #ropecon2018, #yenneferofvengerberg, #yenneferofvengerbergcosplay tai vaan #mullaonehkäkivaa. MUTTA mitä äiti siihen sanoo? / en helvetti uskalla! / paluuta ei ole.

I'm standing inside the Helsinki Fair Centre. It's the 29th of July 2018. I'm wearing a top made of faux feather and a sweaty corset which I bought when I was in high school. A drop of sweat is running down my back, and I'm terribly worried that I'm either too invested in the scene or not invested enough. The dumb guy from Dark Souls is standing behind me in the line, while Rick and Morty from the S&M episode are in front of me. I'd like to post an Instagram update with #ropecon2018, #yenneferofvengerberg, #yenneferofvengerbergcosplay or just #iamenjoyingmyself. BUT what would mom have to say about that? / I can't bloody do it! / there's no coming back.

Eva Lamppu

1979 / HELSINKI

Före festen
Before the party
2020
Olja på duk
Oil on canvas

Kvinnan går fram till mannen och vänder sig om.

– Ids du massera mina axlar en stund? Det värker så mellan skulderbladen. Eller håller du på med något viktigt?

– Nej, visst.

Kvinnan tar loss sitt huvud och lägger det på glasbordet intill teven.

– Kan du använda lite olja? Jag gillar doften av ingefära och oljan känns så mjuk.

Mannen öppnar flaskan, håller lite olja över kvinnans axlar och börjar massera, frågar:

– Vad funderar du på?

– Jag? Inget egentligen. Du?

– På rättorna på gården, hur många de är och att ingen gör något åt dem. Jag blir tokig.

– Sant.

Kvinnan stönar av smärta.

– Jag tror förresten att jag kommer till festen så här.

– Utan huvud menar du?

– Ja, jag ser bättre ut så här och så tror jag det kan bli roligare också.

– Jag tycker nog du ser mer ut som dig själv med huvud.

– Mm...

Mannen tittar på sitt armbandsur och rätar till axelbanden på kvinnans klänning. Kvinnan står kvar en stund och går sedan till köket.

The woman approaches the man and turns around.

– Could you massage my back? It really hurts between the shoulder blades. Or are you busy?

– No, sure.

The woman detaches her head and places it on the glass table next to the TV.

– Would you please use some oil? I like the scent of ginger and the oil feels so soft.

The man opens the bottle, pours some oil on the woman's shoulders, and starts to massage. He asks:

– What are you thinking about?

– Me? Nothing really. You?

– The rats on the courtyard, there are so many of them and nobody does anything. It drives me crazy.

– I know.

The woman gasps in pain.

– By the way, I think I'll come to the party like this.

– Without a head you mean?

– Yes, I look better this way and I also think it'll be more fun.

– I still think you look more like yourself with a head.

– Mm...

The man takes a look at his wristwatch and adjusts the shoulder straps of the woman's dress. The woman remains still for a second, then walks into the kitchen.

Cherry-Coloured Funk
2020
Öllyväri kankaalle
Oil on canvas

Aino Lintunen

1990 / JYVÄSKYLÄ

Maalasin Cherry-Coloured Funkin palattuani matkalta. Palaaminen on usein vaivalloista. Aloitin maalauksen uudestaan monta kertaa - oikeastaan Cherry-Coloured Funk oli kolme eri maalausta ennen lopullista versiota. Kalpea punaisenruskea tuli ensin (väri, joka syntyy kärsimättömyydestä kuin vastauksena hätään), ja sen jälkeen ruskea hahmo, tai pehmeiden viivojen muodostama kuvio. Sitten, koska kaikki oli niin utuista, halusin mukaan jotain kovaa ja lisäksi tummanruskeaa taltuttaakseni liian pehmeiden. Maalaus syveni, siinä oli sellaista pehmeää ja kosteaa elämää jota olin hakenut, mutta särmä puuttui. Sininen! Ei, se ei ollut oikeassa paikassa.

Olin kuunnellut paljon Cocteau Twinsia. Purppuraa. Rumaa ja viettelevää, teollista purppuraa. Maalaus on saanut nimensä heidän kappaleestaan.

When I painted Cherry-Coloured Funk, I had just returned from a trip abroad. It's an effort to get back after your mind has been elsewhere. I started with the painting several times – it was three different paintings before eventually becoming Cherry-Coloured Funk. The brownish, pale red came first (an emergency-colour deriving from impatience), and after that, the brown figure, which is actually more like a constellation of soft lines. Then, because everything was so soft, it was necessary to have something harsh, so I added the dark brown to put that softness in order. Now I had the deep, soft and moist life I was going after but I craved for a bright colour. Blue! Not the right choice at all.

I had listened to this Cocteau Twins album a lot. Purple. Ugly and seductive, artificial purple. The painting is named after their song.

Sari Majander

1989 / HELSINKI

Kangas kääntyy ja laskostuu. Se repeää, ratkeaa ja tahraantuu. Lakanoita on hankala käsitellä työhuoneessa, ja ne ovat liian suuria mahtuakseen prässäiin. Myös ennalta määritetyt värit ja teoksen koko asettavat rajoituksia, joiden kanssa pitää yrittää tulla toimeen. Konkreettisten materiaalien kanssa työskentely tuottaa kuitenkin myös sensuaalista mielihyvää. Puuvillan pehmeys. Painomusteen tahmeus. Väriellä telattu puunpala puristuu prässin sylintereiden väliin, ja painolaatalla oleva kuva siirtyy lakanaan. Peitän painokuvan laskostamalla kankaan tai tuon sen esille venyttämällä kankaan auki kiilapuiden päälle. Kuva on aika sekava. Se koostuu väreistä ja materiaaleista. Se alkaa poimuttua.

The fabric flops and folds. It rips, it tears, and it carries stains. These bedsheets are difficult to handle in the studio and too big to fit in the printing press. The pre-determined colours and dimensions pose other limits to push against. But there's a sensual joy in working with material stuff. The softness of the cotton. The stickiness of the coloured pastes. A block of wood covered in ink is squeezed between the cylinders of a press and the image on the plate transfers onto the sheet. I bundle up the cloth to conceal the printed image or I pull it taut over a stretcher to unveil the impression. It is sort of messy. It is colour and material. It drapes.

Rosaliina Paavilainen

1993 / TAMPERE

"Mä mietin tota sanaa uskottomuus, niin mun mielestä uskottomuus syntyy vaan, jos kaksi henkilöä, jotka ovat suhteessa toisiinsa, psyykkisessä tai jonkinlaisessa sopimussuhteessa toisen kanssa, toisiinsa. Että he ovat luvanneet toisilleen käyttäytyä tietyllä tavalla. Ja sit sä petät sen toisen luottamuksen siinä sopimuksessa, joka heidän välillään on."

Rosaliina Paavilainen toteuttaa dokumentaarisia videoteoksia, jotka pureutuvat yksilön kokemuksen kautta universaaleihin käyttäytymismalleihin. Teokset käsittelevät naisten näkökulmista tunteita ja sosiaalisia suhteita. Kuvan Keväässä nähtävä videoteos tutkii naisten harjoittamaa uskottomuutta parisuhteessa.

"I keep thinking about the word "unfaithful". In my opinion, someone can only be unfaithful if they are in a relationship with another person, either in a physical or some kind of contractual relationship. So that they've made a promise to each other that they'll behave in a certain way. And then you betray that person's trust by breaking the agreement that binds you together."

Rosaliina Paavilainen makes documentary video works which explore universal patterns of behaviour through the experiences of an individual. The works focus on emotions and social relationships from female perspectives. The work displayed in Kuvan Kevät examines women's infidelity in a relationship.

Herään. Se on ainakin varmaa.

Olen jossakin huoneessa. En vielä tiedä, mikä tämä huone on, mutta se on joka tapauksessa hyvin tavallinen, eikä varsinaisesti muistuta mistään ajasta, paitsi vähän nykyisyydestä. Ja huoneessa on sänky. Ehkä tämä on hotellihuone?

En tiedä, kuinka olen päässyt tänne. En ole vielä päättänyt sitä. Enkä tiedä, kuinka kauan aion täällä olla.

Käänyn katsomaan yöpöydällä olevaa herätyskelloa. Se näyttää numerot 07.46. Kellon herätysaikaa säätävään nappiin on kuivunut kiinni pieni tippa kosteusvoidetta. Tai korvavaikkuu? Hyi. Muistan, että kellonajat ovat vuosilukuja. Nyt on siis vuosi 746. Yritän nukkua lisää. Nukahdan. Unessa minulla on käsivarsi, jossa on viisi niveltä. Käteni on kiertynyt itsensä ympärille kuin katkarapu, ja se piirtää kyynärtaipeeseen karttaa.

I wake up. Of that, I can be sure.

I'm in a room. I can't tell what room it is, but it looks very ordinary, and it doesn't remind me of a specific period. Or maybe a little bit of the present. There's a bed in the room. Could this be a hotel room?

I have no idea how I've ended up here. I haven't made up my mind just yet. Nor do I know how long I'm going to stay.

I turn to look at the alarm clock on the side table. The numbers 07.46 are glowing on the screen. A tiny drop of moisturiser has dried up on the alarm screw. Or maybe it's earwax? Yuck. I remember the times of day as years. So, now it's 746 CE. I try to get more sleep.

I fall asleep. I see a dream where I have a five-jointed arm. My arm is twisted around itself like a shrimp, and it's drawing a map on the bend of the arm.

Dulcissalla on paljon huulikiiltoa. Hän ei siedä sitä, että ruoasta pitää puhua jatkuvasti kuin se olisi syntiä. Hän pelkää äänekkäitä ihmisiä, jotka nauravat hänen shortseilleen (hän pitää niitä talvellakin).

Dulcissa is someone who wears lot of lip gloss with plumping effect. Most of all she is a being who cannot stand when people constantly talk about food like it's a sin. She also thinks that loud people who laugh at her shorts (she wears them in winter) are scary.

Mia Saharla

1983 / TAMPERE

Työhuoneella on liuta kysymyksiä ja ehdotuksia. Materiaaleja ja niiden problematiikkaa. Ääriviivat, ärsyttävän määrittelevät, silti siinä. Kiilakehikko; ylijäämä, olennainen. Mitä karsitaan, mitä ei ole karsittu. Siinä ne ovat ja kasvattavat reunaa. Mihin kohtaan maalaus asettuu, missä se tapahtuu. Miltä ja missä se tuntuu. Jokaiseen kysymykseen ei ole vastausta, ei ainakaan vielä, nyt, tässä. Kysymyksenasettelu, mikä on tulokulma. Miksi näin, tämä tässä.

Studio space: questions and proposals. Problematic materials. The annoyingly defining wooden frame, easel form. But it is still there, growing and layering itself backwards. What has been worked out and away from the works, what is still there. Where does the painting place itself and where does it happen. How does it feel, where. There is no answer for every question, at least not yet, now, here. The position of the question, the point of view. Why like this, this here.

Sandra Schneider

1990 / TURKU

[...]

Löydettyäsi asennon siirrä huomio jalkapohjiin. Tunne, miten koko painosi nojaa vakaasti kengänpohjiin. Voit hieman keinua varmistaaksesi painon tasaisen jakaantumisen.

Siirry nyt varpaisiin, harota ne viuhkaksi. Tunne sukankärjen venyminen. Voit yrittää saavuttaa kengän reunat etu- ja pikkuvarpailasi.

[...]

Kuuntele. Hengitä kämmenenpohjista sisään, koko ihon huokosista ulos. Kämmenistä sisään, koko ihon huokosista ulos.

[...]

Anna tuulen tulla lävitse: hengitä koko ihon huokosista sisään, koko ihon huokosista ulos.

[...]

Once in position, make yourself aware of the soles of your feet. Feel the complete weight of your body rest on your shoe soles. You may rock a little to ensure the even distribution of weight on your feet.

Now shift your focus to your toes, spread and flex them. Feel your socks stretch. You may attempt to reach the inner walls of your shoes with your big and little toes.

[...]

Listen. Breath in through the palms of your hands, breath out through all the pores of your skin.

[...]

Let the wind blow through you: breath in through all the pores of your skin, breath out through all the pores of your skin.

Lauri Tiainen

1988 / ESPOO

Pohdin työssäni ajan kulua ja sitä, miten se näyttäytyy maalauksessa. Välittääkö nopeammin tehty teos saman asian kuin hitaasti maalattu? Tai miten maalattujen kerrosten väliin jäämä aika näyttäytyy valmiissa työssä? Onko kädenjälkeni tänään erilaista kuin kaksi viikkoa sitten, ja miten kerrokset toimivat yhdessä kankaalla? Maalaus on minulle kieli ja sen materiaali on työkalu, jonka avulla voin pohtia näitä kysymyksiä.

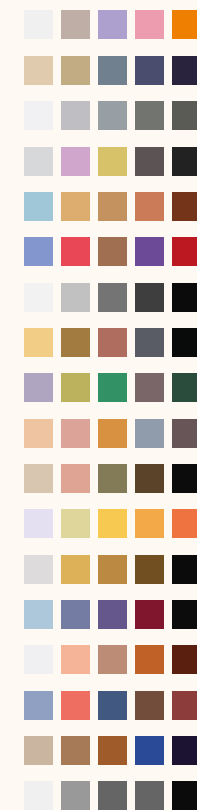
Työskentelyäni kuvaa hyvin sana *muotoutuminen*. Maalatessani viiva ja pinta ovat jatkuvassa muutoksessa, ne järjestäytyvät selkeäksi muodoksi ja hajoavat taas muodottomaksi massaksi, ne lävistävät toisiaan, sulautuvat yhteen ja kulkevat toistensa ali tai päältä. Ne peittävät tai paljastavat ja johdattavat katsetta, luovat liikettä ja antavat maalaukselle läsnäolon tunnun.

In my practice, I ponder on the passage of time and the way time is transmitted through a painting. If I finish a painting quickly, will it convey time the same way as a work that has taken me longer to complete? How does the time that is trapped within the painted layers appear in the finished work? Are my brush strokes different today than two weeks ago, and how do the different layers come together on canvas? To me, painting is a language, and the painting materials comprise a tool that helps me think about these questions.

The word *emergence* describes my practice very well. When I paint, the line and the surface are constantly changing, organising into well-defined shapes and then breaking into a formless mass. They puncture each other, become absorbed and travel over and beneath one another. They either conceal or reveal, directing the gaze, creating motion and imbuing the painting with a sense of presence.

Exhibition Laboratory

Merimiehenkatu 36 C

- 46 Henna Aho
- 47 Inka Bell
- 48 Anna Broms
- 49 Laura Dahlberg
- 50 Ida Sofia Fleming
- 51 Venla Helenius
- 52 Verna Joki
- 53 Aura Kotkavirta
- 54 Iisa Lepistö
- 55 Emma Luukkala
- 56 Maisa Majakka
- 57 Inga Meldere
- 58 Emma Nurminen
- 59 Sampsa Pirtola
- 60 Iiri Poteri
- 61 Toni Vallasjoki
- 62 Timo Viialainen
- 63 Sakari Vinko

Viivytelin työhuoneelle lähtöä niin kauan kuin mahdollista. Huomasin, että Dr. Hennings oli soitellut myöhään. Oli varmaan ollut tekemässä siellä "tutkimuksiaan".

573 3389100

– olit soitellu.
 – xxx xxx xxx
 – miten niin oranssit hampaat?
 – xxx xxx xxx
 – no, se lukee siinä tuubin kyljessä. PO20.
 – xxx xxx xxx
 – siellä takana se kyllä lukee. Tiedät varmaan, että kadmium-pigmenti imeytyy elimistöön ihon kautta ja kerääntyy elimistöön...?
 – xxx xxx xxx
 – en oo kyllä kuullu, et kenelläkään ois koskaan hampaattien kautta tullut mitään näkyviin...
 – xxx xxx xxx
 – no odota nyt vaan siellä, olen just tulossa! katsotaan sitten... sitä tilannetta.
 haloo? ooks sä vielä siellä? Dr. Hennings?

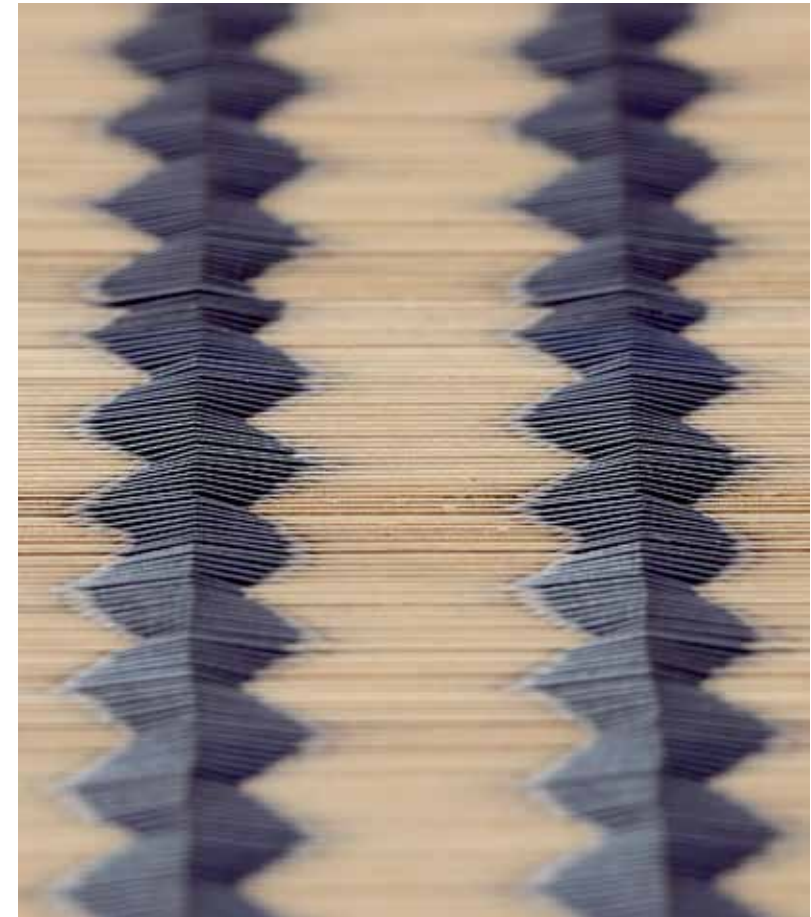
Tilanne oli rasittavampi kuin olin ajatellut.

I tried to tarry as long as possible before heading to the studio. I noticed that Dr. Hennings had made some calls late in the night. She had probably been carrying out one of her "experiments".

573 3389100

– you had tried to reach me.
 – xxx xxx xxx
 – orange teeth, what do you mean?
 – xxx xxx xxx
 – well, it says so on the tube. PO20.
 – xxx xxx xxx
 – read the text on the back. you must surely know that cadmium pigments get absorbed into the body through the skin and continue to accumulate...?
 – xxx xxx xxx
 – no, I've never heard of anyone presenting with symptoms in their teeth...
 – xxx xxx xxx
 – okay just wait a minute, I'm on my way! we'll take a look at... the situation then.
 hello? are you still there? Dr. Hennings?

The situation was even more stressful than I had imagined.

Paperin ulottuvuudesta

Kerrostan paperia. Yhden paperin pinta kohtaa toisen. Toistan tätä niin kauan, kunnes niistä muodostuu kokonaisuus, joka näyttäytyy vasta kun sadat, joskus tuhannetkin elementit kootaan päällekkäin.

Työstän paperia erilaisilla työkaluilla tutkiakseni, miten paperin pinta vastaa tekemääni jälkeen. Kohtaan paperiarkin kuusi pintaa, mikä pistää minut pohtimaan kaksiuulotteisuuden ja kolmiulotteisuuden rajoja niin itse materiaalin kuin teosten esittämisen suhteen.

Teoksiini muodostuvat jäljet eivät viittaa mihinkään esittävään, vaan ovat puhtaasti abstrakteja tutkimuksia paperista ja sen herkästä mutta itsepäisestä luonteesta.

On the dimensions of paper

I am layering paper. The surface of one sheet meets another. I repeat the process until the sheets form an entirety, which can only be seen when hundreds, or even thousands of elements are stacked on top of each other.

I work the paper with different tools to see how its surface reacts to the trace that I have made. I encounter the six surfaces of a sheet of paper, which makes me reflect upon the boundaries of two- and three-dimensional space both in terms of the material and the way the works are put on display.

The traces that emerge in my works do not refer to anything that could be considered representational; rather, they are purely abstract studies of paper and its delicate, yet stubborn, nature.

Anna Broms

1968 / SAVONLINNA

Liivate, sellakotussi
ja pigmentti batistille
Gelatine, shellac ink
and pigment on batiste
2020

On olemassa painovoimastaan tietoisia paikkoja.
Selkärangan nikamien väleissä tilaa.
Tuuli läpäisee makuupussini idästä.
Vaaleanpunaisena.
Ruutupaperin marginaali piirtyy kehooni.
Meren noste.

There are places aware of their own gravity.
Spaces between the spinal bones.
The wind passes my sleeping bag from the east.
In pink.
The margin of grid paper in my body.
The buoyancy of the sea.

Installaatio
Installation
2020

Laura Dahlberg

1991 / JYVÄSKYLÄ

Ymmärsin sen määrittelevän enemmän meitä kuin me sitä.
Olosuhteemme riippuvat siitä, sen energiavoima on
ylivoimaista.
Kokemuksemme siitä on välillinen.
Joskus se tuoksuu autotallilta, on kullankeltaista ja oleilee
kauniisti veden pinnalla.

Millainen on sen kokemus meistä?

Sen alkuperä on kuitenkin joskus ollut elävää,
se on auringon varastoitunutta energiaa,
nykyajan alkuainetta.

I knew it would define us more than we would define it.
Our conditions depend on it, the power of its energy is
overpowering.
We experience it indirectly.
Sometimes it smells like the garage, it is golden yellow and
rests beautifully on the water's surface.

How does it experience us?

After all, it used to be something living,
it is stored energy from the Sun,
the primal element of modern times.

Ida Sofia Fleming

1990 / TAMPERE

Koti ei ole siellä
missä minäkin

Home is not where I am

2019-2020

performanssi, ruostutettu
teräslevy, kierrätyspuu,
muoviverho, farkku, ääni
performance, rusted steel
plate, recycled wood,
plastic curtain, denim,
sound

paikannan tilaa
sen sielut seinillä

i'm locating the space
its souls on the walls

Esiintyjät: Ida Sofia Fleming, Henri Tuulasjärvi
Äänellinen neuvonantaja: Ville Kabrell

Performers: Ida Sofia Fleming, Henri Tuulasjärvi
Sound support: Ville Kabrell

Venla Helenius

1989 / TURKU

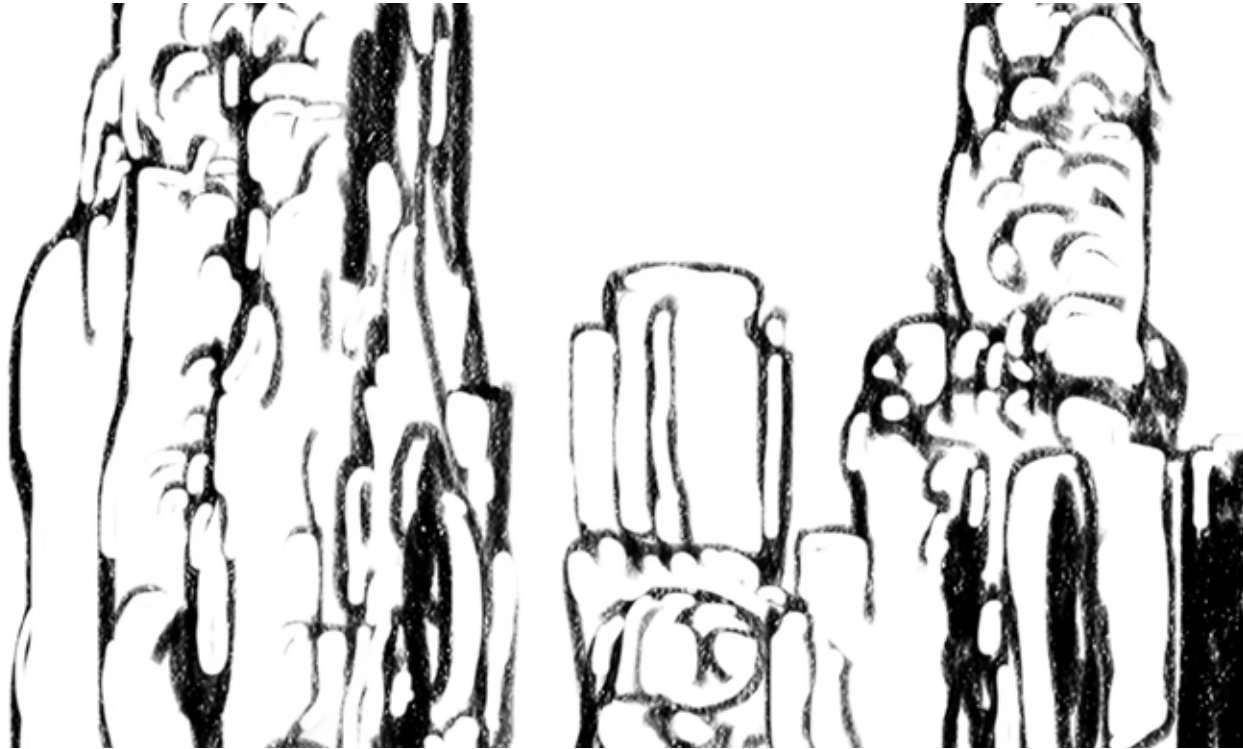

Isoäitini on 81-vuotias. Jos hänen äitinsä eläisi, hän olisi tällä hetkellä 112-vuotias. Hänen äitinsä puolestaan olisi eläessään 145-vuotias. Minä täytän 81 vuonna 2071. En tiedä, kuinka ajatella aikaa, mutta tunnen sen pinnoissa, ruumiissa sekä kosketuksissa – moneen kertaan rytätyssä ja uudelleen muokatussa kallioperässä. Meidän ruumiissa virtaa laavaa. Teokseni on isoäitini Elinan kanssa luotua autofiktiota. Olemme asuneet yhdessä kaksi kuukautta, asettuen ylisukupolvisen tietämisen sekä vastavuoroisen hoivasuhteen herättämien kysymysten äärelle. Olemistamme on määrittänyt yksi sääntö: tehdä asioita, jotka tuntuvat hyviltä.

My grandmother is 81 years old. If her mother was alive, she would now be 112 years of age. Her mother would in turn be aged 145. In 2071, I will finally turn eighty-one. I don't know how time should be conceptualised, but I can feel it in different surfaces, bodies and touches – in the bedrock that has been mangled and reworked time and time again. Our bodies are filled with flowing lava. My work represents autofiction that I have created in collaboration with my grandmother Elina. We have lived together for two months, thinking about questions that arise from intergenerational knowledge and a relationship based on mutual care. Our living together has been characterised by one rule: we will do things that feel right to us.

Verna Joki

1988 / TAMPERE

Mmmurica
2020Kirja yhteistyössä Henrik
Pathiranan kanssa, Käsite-Kirjat
A book made in collaboration with
Henrik Pathirane, Käsite Publishing

10/2019, Yhdysvaltain ruostevelyöhyke

Taidemuseoilla on mittavat haarniskakokoelmat. Muutenkin meininki on kuin Euroopan keskiajalta: ihmiset näkevät nälkää ja paskantavat kadulle. Rikkaat mässäilevät tuontihedelmillä ja ilmiantavat pökäleitä. Meilläkään ei ole varaa ostaa kunnollista ruokaa.

All you can eat -lounasbuffetti: amerikkalainen versio (Las Vegas) ruotsalaisesta voileipäpöydästä. Juuret ranskalaisessa buffet:ssa (tarjoilupöytätyyppi); Ludvig XIV, Aurinkokuninkaan hovi.

ylitsepursuva buffetpöytä ↔ runsauden, vallan, vaurauden esittäminen

liittyvää: mässäily

--

Kuvan Keväessä on esillä kirja, jonka olemme tehneet yhdessä runoilija Henrik Pathiranan kanssa työparina Joki_Pathirane.

10/2019, Rust Belt, USA

Art museums host substantial armour collections. Moreover, everything seems like in medieval Europe: starving people who shit in the streets. The rich indulge in imported fruit and blow the whistle on turds. Even we can't afford to buy proper food.

An all-you-can-eat lunch buffet: an American (Las Vegas) take on the Swedish smorgasbord. It goes back to the French buffet (a kind of serving table); Louis XIV, the court of the Sun King.

an overflowing buffet table ↔ the portrayal of excess, power and affluence

related: gluttony

--

In Kuvan Kevät, I will present a book that I have made together with poet Henrik Pathirane as a collaboration Joki_Pathirane.

Aura Kotkavirta

1982 / KUOPIO

Dokumentoitu performanssi
(pientareen kukat, kivi,
24 karaatin kulta)
A documented performance
(flowers on the side of the
road, stone, 24-carat gold)
2020Somerniemellä
heinäkuussa 2019

"Hiekkatien laidassa makaa kuollut ketunpoikanen. Sen turkki ei ole vielä punaruskea, vaan enemmänkin kellertävä tai kullanvärinen. Avaan auton ikkunan ja ohitan ketun hitaasti. Näkemästäni päätelen kuoleman tulleen nopeasti. Harkitsen pysähtymistä, mutta jatkan matkaani. Pian kadun päätöstäni olla pysähtymättä, mutta en käänny takaisin. Takaisintulomatkalla ajan toista reittiä."

Työni taustalla on tunnereaktio, jonka liikenteessä kuolleiden luonnonvaraisten eläinten näkeminen minussa herättää. Näen työni sarjana kömpelöitä, mutta inhimillisiä yrityksiä lähestyä kunnioittavalla tavalla toista. Teoksessa olen merkinnyt paikkoja, joissa joku minulle tuntematon on poistunut keskuudestamme.

Somerniemi
July 2019

"A dead fox cub is lying on the side of the road. Its coat is not yet reddish brown, but rather yellowish or golden in colour. I open the car window and drive slowly past it. From what I can tell, it had perished very quickly. For a while, I think about stopping but then decide to drive on. Soon I start to regret my decision, but I keep going. I'll choose another route on the way back."

My work is based on an emotional response to a wild animal killed by traffic. I regard my work as a series of clumsy, yet human, attempts to approach another being in a respectful way. I have marked down places in my work where someone I didn't know personally passed away.

lisa Lepistö

1994 / SIPOO

Entisessä maailmassa halusin
myös paljon muuta

In the old world I wanted
many other things as well

Installoatio, sisältäen
veistokselliset elementit ja
tekstin painetussa muodossa

Installation with sculptural
elements and printed text

2019-2020

Prologi:

Entisessä maailmassa halusin tehdä veistoksen kivistä. Halusin muuttaa sen muotoa niin, että se omalla kielellään mukailisi kaikkea tuntemaani ja kaartuisi pehmeänä sormieni alla, kuvastaen tuntemiani asioita.

Entisessä maailmassa halusin myös paljon muuta.

Prologue:

In the old world I wanted to make a sculpture out of stone. I wanted to change its shape so that by its own language it would adapt to my feelings and curve softly under my fingers. Represent all the things I felt.

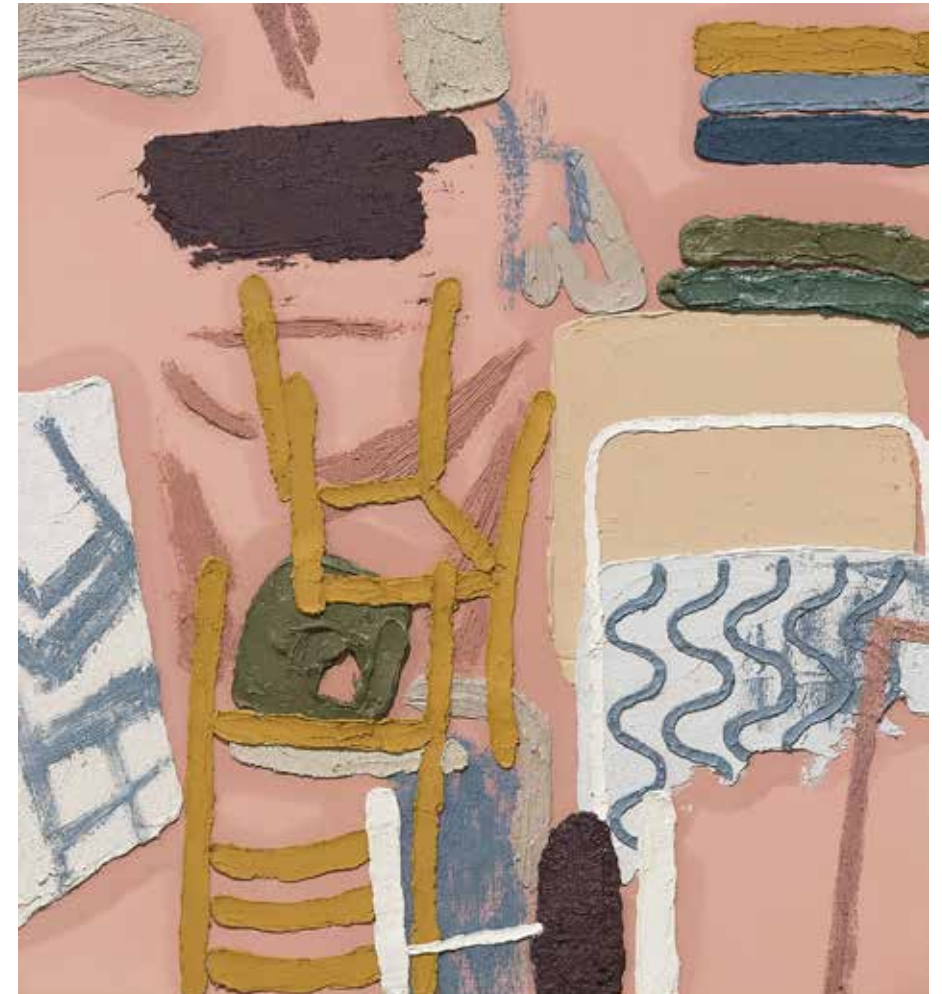
In the old world I wanted many other things as well.

Siisti on rikki II
Clean is broken II (detail)
2020

tempera ja öljy levyille
tempera and oil on board

Emma Luukkala

1992 / TAMPERE

Sukassa on reikä. Räsymatolla on roskaa. Laitteet hajoavat, ruokapöytä täyttyy tavaroista ja sängynvierus melkein puhtaista vaatteista. Tuntuu pahalta heittää mitään "pois", kun tiedän, ettei sellaista paikkaa ole olemassa.

Tämä on kaunis.
Tämä pitäisi korjata.
Tästä voisi vielä tehdä jotain.

Aine koskettaa toista. Kun pellavakangas imaisee liivateliiman, siitä kuuluu sirinää. Maali luistaa, imeytyy, peittää, loistaa, tökkii ja on tahmeaa. Kädet koskettavat toista, ja se koskettaa minua. Materiaali on voimakas, ihailen sitä.

The sock has a hole in it. There's rubbish on the rug. Things are falling apart, the dining table is cluttered with stuff and a heap of clothes builds up next to the bed. It feels bad to throw anything away when I know that no such place exists.

This one is beautiful.
This needs to be mended.
This could be turned into something else.

Matter meets matter. When gelatin glue is absorbed into linen, you can hear a buzz. The paint will slide and become shiny and tacky. My hands touch something, and it touches me back. There's power in the material, and I admire it.

Maisa Majakka

1989 / HELSINKI

Poltettu keramiikka;
kivitavara, lasitus,
siirtokuvatekniikka,
lysterit
Burnt ceramics, stoneware,
glazing, decal technique,
lustre
2020

*jos saisit kuulla mitä tein / mä kanssa tyttöjen illoin /
sä yllättyisit varmaankin /
ei pidä luulla että vein / mä niiltä kunnian silloin /
kun tuskin uskalsin mä koskee / haroi huuli jotakin poskee /
kuinka paljon kuinka turhaan /
hellyyttä mä silloin pelkäsin
Ake Make Pera ja mä, säv & san. Hector*

Nurmikko Kiasman ja Mannerheimintien välissä valuu edessäni, ylhäältä alas täynnä samanhenkisen koiralauman jäseniä. Osa on tuttuja, osa on rakkaita, mutta kaikki jäävät lopulta tuntemattomiksi. El Tiempo maksaa alle vitosen, mutta kuka sitä noutaisi meille? Elokuun aurinko paistaa matalalta, kun teen seppeleen vähistä apiloista.

*jos saisit kuulla mitä tein / mä kanssa tyttöjen illoin /
sä yllättyisit varmaankin /
ei pidä luulla että vein / mä niiltä kunnian silloin /
kun tuskin uskalsin mä koskee / haroi huuli jotakin poskee /
kuinka paljon kuinka turhaan /
hellyyttä mä silloin pelkäsin
Ake Make Pera ja mä, Chord & lyrics Hector*

The lawn between Kiasma and Mannerheimintie slithers down in front of me, filled from top to bottom with the members of a like-minded pack of dogs. Some I know, some I love, but all will be strangers in the end. A bottle of wine costs less than five euros, but who can fetch it for us? The August sun shines low as I make a crown from the scarce clovers.

Tangibles

UV-tuloste, akryyli ja
öljyvärei kankaalle.
Seinämaalaus akryylillä ja
musteella.
UV print, acrylic and oil on
canvas. Wall painting with
acrylic and ink.

Inga Meldere

1979 / KULDIGA, LATVIA

Inga Melderin mukaan hänen teoksensa keskittyvät taiteen käytäntöihin ja maalaustapoihin. Melderin taide käsittää maalauksia, installaatioita ja vedoksia, jotka ovat syntyneet teosten materiaalien kanssa tehdyn tarkan työn tuloksena ja joiden teemoissa yhdistyvät kollektiiviset muistot ja kokemukset, taidehistorialliset viittaukset ja arkipäivän kuvakieli. Meldere on kiinnostunut "maalauksen tunnelmasta", jonka palasia hän yhdistelee taitavasti ja huolellisesti osaksi teostensa tarinaa. Meldere antautuu näiden palasten johdateltavaksi, kunnes ne vihdoin näkyvät kirkkaina.

Inga Meldere describes her works as being about artistic practices and painting methods. Her paintings, installations and prints are the result of detailed work with the source material, weaving together personal and collective memories and experiences, art historical quotes and everyday imagery. Being interested in what she calls "the mood of a painting", Meldere narrates these fragments into her works with care and precision, following their lead until they reach a focus.

Emma Nurminen

1994 / RIIHIMÄKI

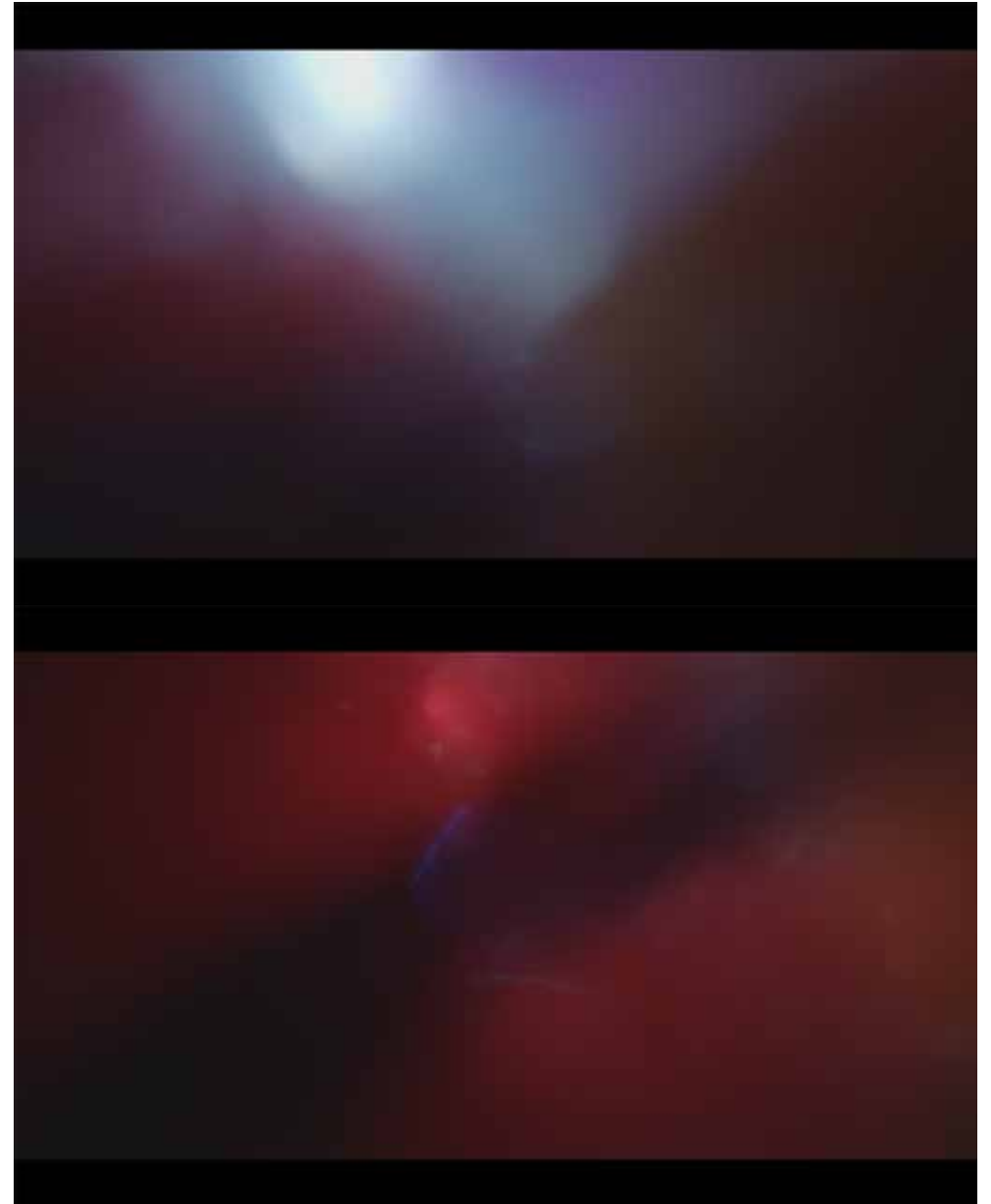
Katson Niiskuneidin silmiä ja tunnen vetoa niihin. Tummat tuuheat ripset ja suuret silmät. Tuijotan silmiä tiukemmin. Toivoisinko olevani yhtä kaunis? En ole varma. Leikkaan lankoja ja mietin äidin silmiä. Ripsiväriä ylä- ja alaripsissä. Varissutta ripsiväriä silmäpusseilla. Meikkaan samalla tavalla kuin äiti.

I look at Snork Maiden's eyes and feel drawn to them. The thick dark eyelashes and big eyes. I stare at the eyes more intensely. Would I like to be as beautiful as she is? I'm not sure. I'm cutting thread and thinking about my mother's eyes. The mascara on the upper and lower lashes. The fallen flakes on the circles of her eyes. I do my make up just like my mom did.

Salaisuuksista suurin
The greatest of all secrets
2020
Yksikanavainen video
Single-channel video

Sampsa Pirtola

1982 / HELSINKI

Hänen mukaansa kyse ei ollut siitä, onko ihmisellä salaisuuksia, vaan siitä, minkälaisia. "Jokaisella on kätkeyt haavansa", hän jatkoi. Omansa paljastamisen vanha taikuri oli ottanut tehtäväkseen.

He said the question was not whether one has secrets, but of what kind. "Everybody has hidden wounds," he continued. The old magician was determined to reveal his own.

Iiri Poteri

1992 / ESPOO

Kuiskaus
Whisper
2020

Performatiivinen installaatio
A performative installation
Korvani on läsnä näyttelyssä
erinäisinä aikoina
My ear is present in the
exhibition at various times

, kun

huomaat jotain odottamatonta
olet utelias
löydät vihjeitä
etsit merkitystä
muistat
haluat jakaa ajatuksen
toivot, että sinut kuullaan
uskallat
on tullut aika

, when

you notice something unexpected
you are curious
you find clues
you look for meaning
you remember
you want to share a thought
you hope to be heard
you are brave
the time has come

Tämä on monologi, toivottu dialogi. Teos välillämme todistaa; emme ole yksin. Teoilla ja sanoilla kurotamme lähemmäksi. Luomme mahdollisuuksia ja mahdottomuuksia. Haavoittuvina huomaamme; emme olekaan kaukana toisistamme.

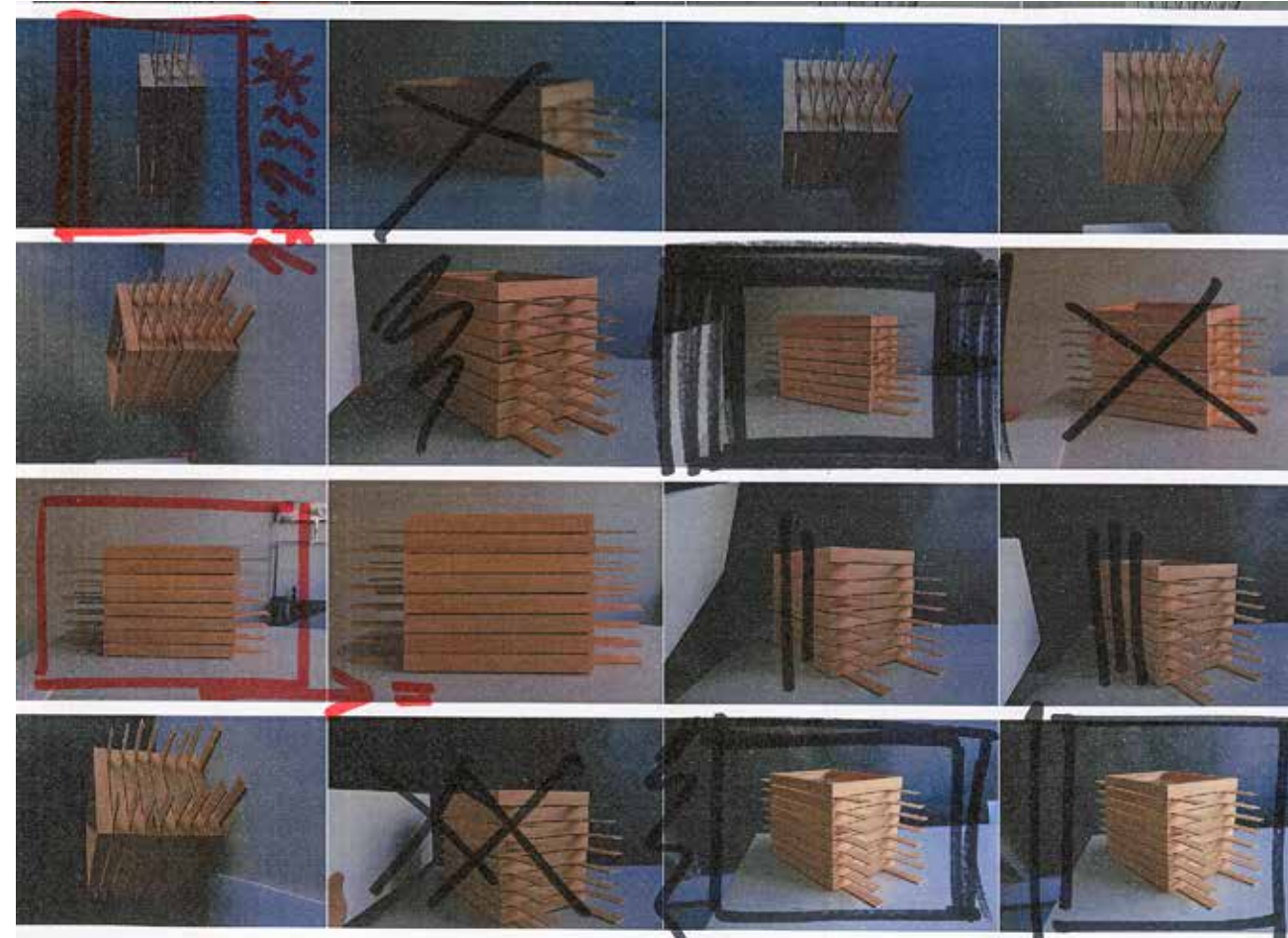
This is a monologue, a wished dialogue. The piece between us is evidence: we are not alone. With acts and words we try to get closer. We create possibilities and impossibilities. When we are vulnerable, we realise that we are not so far apart from each other after all.

Katkelma
Excerpt
2020

Kuvasuhde 1:33 (24 kuvaa/s)
Aspect ratio 1:33 (24 fps)

Toni Vallasjoki

1984 / LAHTI

Työskentelen sekä löydettyjen että itse tekemiäni 16-millimetrinen filmien parissa. Jaan filmimateriaalin osiin. Rakennan jokaisen osan ympärille laatikon, järjestän kokonaisuuden uudelleen ja asetan sen näyttille.

I work with both found and self generated 16 mm film footage. I sort the sequence into fragments. I build a box around each fragment, rearranging the sequence, and put it on display.

Timo Viialainen

1981 / HELSINKI

Engagement
2020Elektronikka,
installaatio
Electronics,
installation

Tämä teos vääntää Exhibition Laboratoryn sähköpääkeskuksen pääkatkaisimen OFF-asentoon. Pääkatkaisimeen on asennettu koje, joka aktivoituu galleriatilassa olevaa nappia painamalla. Koko tilan sähköt katkeavat. Myös sähkökatkon aiheuttanut koje menettää sähkönsä.

Eikös tommosen napin painaminen ole aika houkuttelevaa? *Me ollaan kihloissa.*

Entä vakuutusvastuu?

Sumu on kaunis.

Kuka hoitaa ilmastonin resetoinnin? Mitä tapahtuu luentotekniikalle? Entä kulunvalvonta? Videotykit ei tykkää ainakaan hyvää.

Totta.

Tästä voi tulla vielä kallis lasku.

Kaikki puut on jo hakattu, ja mustikoitakaan ei enää metsässä kasva.

This work sets the main switch of the Exhibition Laboratory's switchboard to the OFF position. A device has been installed onto the main switch. The device is activated when a button is pressed inside the gallery space. This turns off the electricity in the entire premises, and the device itself is no longer connected to a power source.

Doesn't it feel tempting to press a button like that?

We are engaged.

What about insurance and liabilities?

The mist is beautiful.

The video projectors would at least be damaged.

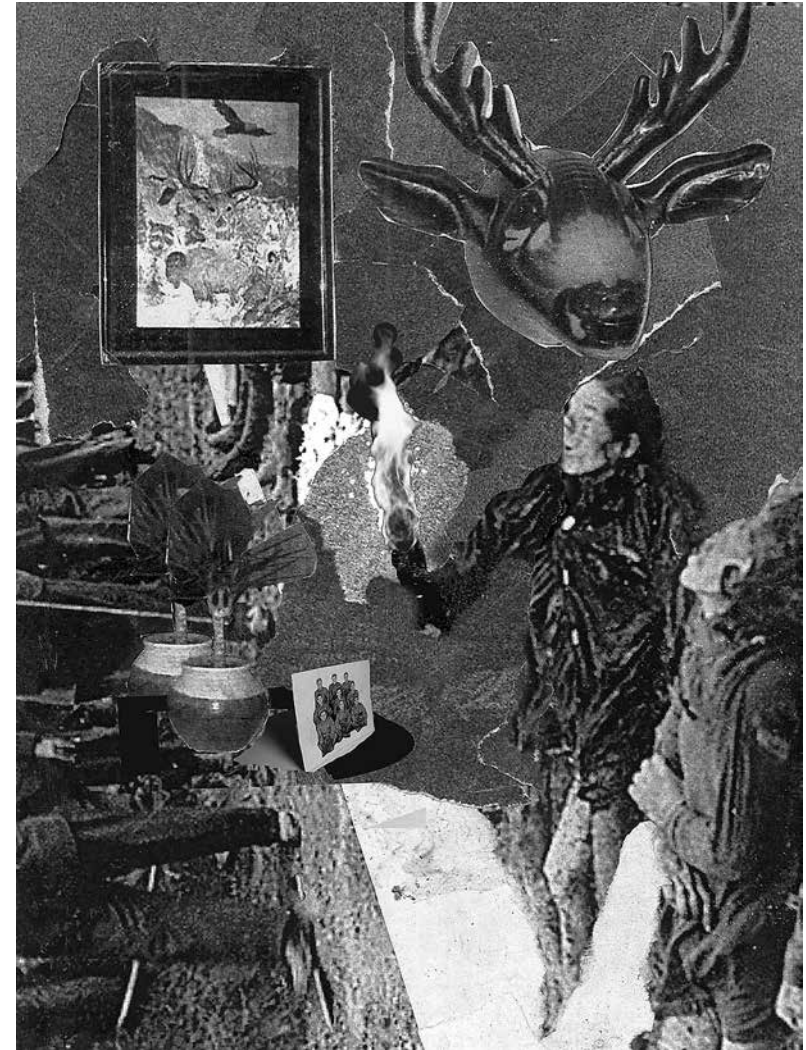
That's true.

This could cost us a lot of money.

All the trees had already been cut down, and blueberries no longer grew in the forest.

Sakari Vinko

1994 / PORVOO

Tuijottaessani lattiaa erotan kehikon, joka lävistää kaiken paikalleen. Pysähtyneenä muodot piirtyvät hetkeksi pinnalle, ja sekunniksi ne piirtyvät verkkokalvolleni. Räpäytän silmiäni, ja muodot ovat muuttuneet, mutta paikannan ne välittömästi. Silmäluomeni ovat raskaat, enkä voi sille mitään. Juovuttava rikin ja mädän katku tunkeutuu sieraimiini, mutta en havaitse sen lähdeä. Käteni harovat ilmaa. Sormenpääni piirtävät muodon kartalle ennen kuin se hajoaa sarjaksi pisteitä. En voi sille mitään. Tunnen vimman, palon ja höyryn, joka tiivistyy ja nousee sisältäni sappeni kiehuessa, mutta jonka huomaan vasta viileän sateen laskiessa päälleni. Haluan takaisin, mutta lupasimme, että emme enää palaa.

As I stare into the floor, I make out a grid which impales all in its place. Stopped in motion, the shapes are drawn on a surface for a moment, and for a second, they appear on my retina. I blink, and the shapes have transformed, but I'm able to locate them immediately. My eyelids are heavy, I cannot help it. An intoxicating stench of sulphur and rot invades my nostrils, but I do not detect the source of it. My hands grasp for air, the tips of my fingers draw a shape on a map before it disintegrates into a series of dots. It cannot be helped. I feel the intensity, the ardour, a mist that condenses and rises from within me as my blood boils, which I only notice as it rains over me. I want to go back, but we promised never to return.

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

Taideyliopiston Kuvataideakatemia on kuvataiteisiin keskittynyt kansainvälinen taideakatemia ja ainoa laatuaan Suomessa. Se tarjoaa korkeatasoista kuvataiteen opetusta kuvanveistossa, liikkuvassa kuvassa, maalaustaiteessa, paikka- ja tilannesidonnoissa taiteessa, taidegrafiikassa ja valokuvataiteessa ja on uranuurtaja taiteellisen tutkimuksen saralla. Kuvataideakatemia on kouluttanut kuvataiteilijoita jo vuodesta 1848. Vuoden 2013 alusta Kuvataideakatemia yhdistyi osaksi Taideyliopistoa Sibelius-Akatemian ja Teatterikorkeakoulun kanssa.

The Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki

The Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki is an international art academy focusing on the fine arts – the only one of its kind in Finland. It offers first-class instruction in Moving Image, Painting, Photography, Printmaking, Site and Situation Specific Art and Sculpture, and is a pioneer in artistic research. The Academy of Fine Arts has trained artists since 1848. The University of the Arts Helsinki was launched in 2013 upon the merging of the Academy of Fine Arts, Sibelius Academy, and Theatre Academy Helsinki.

Exhibition Laboratory

Exhibition Laboratory tarjoaa tuoretta taidetta ja kokeellista näyttelytoimintaa. Taiteilijat ovat Taideyliopiston Kuvataideakatemian opettajia ja opiskelijoita. Galleriassa järjestetään myös yleisöluentoja, performansseja ja keskusteluja.

Exhibition Laboratoryn ohjelma pyrkii inspiroimaan uusia ajatuksia ja näyttelymuotoja ja siten se laajentaa näkemyksiä taiteesta, sen historiasta ja käytännöistä. Exhibition Laboratory sijaitsee Helsingin Punavuorella, rakennushistoriallisesti arvokkaassa Merikorttelissa.

The Exhibition Laboratory offers fresh art and experimental exhibitions. The artists are students and teachers from the University of the Arts Helsinki's Academy of Fine Arts. As well as exhibitions, we organise performances, conversations and public lectures. Exhibition Laboratory is intended to inspire new ideas and new exhibition forms, expanding the way we think about art and bringing vitality to its history and practice. Exhibition Laboratory is situated in the charming Punavuori district in Helsinki.

Project Room

Helsingin Hietalahdessa sijaitseva Exhibition Laboratory Project Room esittelee opiskelijoiden tutkintoihin ja opetukseen liittyviä projekteja. Näyttelyt ovat kokeellisia ja innovatiivisia, ja ne avartavat kävijöiden näkemyksiä taiteesta ja sen tekemisestä.

Exhibition Laboratory Project Room hosts projects connected to students' degrees and study areas in the Academy of Fine Arts. The exhibitions in the Project Room are experimental and innovative, and aim to expand the visitor's views on art and making art.

Kuvan Kevät 2020

Taideyliopiston Kuvataideakatemia
maisterinäyttely
MFA Degree Show of Uniarts
Helsinki's Academy of Fine Arts
10.10.-8.11.2020
www.kuvankevat.fi

Exhibition Laboratory,
Merimiehenkatu 36 B & C
Project Room,
Lönnrotinkatu 35
Avoinna ti-su 11-18 /
Open Tue-Sun 11am-6pm

NÄYTTELYSUUNNITTELUN JA
TILALLISUUDEN LEHTORI
LECTURER IN EXHIBITION STUDIES
AND SPATIALITY
Sakari Tervo

KATALOGI / CATALOGUE

KIRJOITTAJAT
WRITERS
Sanna Lipponen
Sakari Tervo
Annu Vertanen
Taiteilijat / Artists

ESITTÄMISKÄYTÄNTÖJEN JA
TILALLISUUDEN PROFESSORI
PROFESSOR IN EXHIBITION STUDIES
AND SPATIALITY
Anna-Kaisa Rastenberger

KÄÄNNÖKSET
TRANSLATIONS
Turo Vartiainen

NÄYTTELYTEKNIikka
TECHNICAL STAFF
Sampo Apajalahti
Tatu Engeström
Mika Helin
Olli Karttunen
Sami Kustila
Roberto Pugliese
Vesa Rahikainen
Hermann Saarinen
Sauli Sirviö
Kim Somervuori
Jesper Toss
Heikki Wallenius

TOIMITTAJA
EDITOR
Laura Koljonen

VALOKUVAT
Taiteilijat / Artists
Petri Summanen p.24,25,29,30,
34,35,40,41,42,46,47,49,53

GRAAFINEN SUUNNITTELU
GRAPHIC DESIGN
Petri Summanen

TUOTTAJAT
PRODUCERS
Anna Airaksinen
Anni Anttonen
Jasmine Fagerström

PAINOTYÖ
PRINTED
Trio-Offset, Helsinki

VIESTINTÄ
COMMUNICATIONS
Reeta Holma
Henna Kontusalmi

#kuvankevat2020

Taideyliopiston
Kuvataideakatemia
maisterinäyttely

MFA Degree Show
of Uniarts Helsinki's
Academy of Fine Arts

10.10.-8.11.2020

www.kuvankevat.fi

